

PARTİZAN

YAYINLARI NO:14

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin

**”Yaşasın İİ. Konferansımızın
Modern – Revizyonizm –
Troçkizm Kırması
Çizgiye Karşı
Marksist – Leninist Zaferi !**

**Yaşasın Marks, Engels,
Lenin, Stalin ve Mao Ze-
tung’un Isıklı Yolu,,**

**TKP – ML
Parti İİ. Konferansı
RAPORU**

ÖNSÖZ

Yayınlar dizimizin bu sayısında elimize geçen TKP/ML'in 11. Konferans raporunu yayınlıyoruz.

Bu görevi yerine getirmek onurludur. Çünkü, faşist cuntanın komünist teşkilat ve diğer teşkilatlar için yaptığı "dağıttık, çökerttik" palavralarına bu konferansın zaferle sonuçlanması ağır bir şamar vurmuştur. Ayrıca Türkiye işçi sınıfının öncü örgütü TKP/ML'in ML'in zaferi ile sonuçlanan 11. Konferansı çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza umut, cesaret vermiştir.

Yayınladığımız bu belgenin içinden de anlaşılacağı gibi TKP/ML'in 11. Konferansı modern revizyonizm-Troçkizm kırması çizgiye karşı mücadelenin birinci aşamasını ML'in zaferi ile sonuçlandırmıştır.

O aynı zamanda uluslararası planda her cinsten modern revizyonizme-Troçkizme karşı ML'in kırmızı bayrağını bugüne kadar olduğu gibi daha da yüksek-
lere çekmiştir.

PARTİZAN olarak biz, Türkiye işçi sınıfının öncü örgütü TKP/ML'in 11. Konferansını coşkuyla selamlıyor. Bu belgeleri yayınlamakla önemli bir görevi yerine getirdiğimizi belirtiyoruz.

PARTİZAN

NOT:Elimize geçen belgenin birkaç cümlesinin silik olması ve okunamamasından otürü eksik bırakılan veya yanlış yazılmış bazı kelimeler vardır.Bu gün türkiyedeki çok güç ve zorlu şartlar gözönüne alındığında bu anlaşılabilir.2. bas-kımızda bu eksiklikleride gidermeye çalışacağız.

KONFERANS RAPORU

P.I.(K) Şubat 1978'de yapıldı. Parti çizgisinin doğrulugundan hareketle yapılan bu konferansta bir-biriyle çelişen bazı kararlarda alınmıştı. I.(K)'ta stratejiye ilişkin belli görüş ayrılıkları vardı. (Örn. ülkemizdeki baş çelişme gibi). Bu görüş ayrılıkları konferansta giderilemedi. Giderilemediği gibi alınan bazı kararlara da yansıdı. MK bu kararlardaki çelişkileri çözmede doğru bir yöntem izlemedi. Bu kararlardaki çelişki parti içinde yeterince tartışılmadan oylarla giderilmeye çalışılması bazılarında doğrudan konferans yetkisini çiğneyerek değiştirmesi veya yorumlaması önderliğe karşı güveni sarstı. Bu arada I.(K)'taki stratejiye ilişkin görüş ayrılıkları MK'de de vardı. Ve bu görüş ayrılıkları MK içinde giderilmiş değildi. Ülkemizde sınıf mücadelesi hızla yükseliyordu. MK bu sınıf mücadelesi karşısında epeyce kayıtsızdı. Yine dünyada da önemli gelişmeler oldu. Uluslararası komünist hareket içinde yeni bir saflaşmaya yol açan AEP, Mao şahsında ML'e saldırıya geçmişti. Modern revizyonist-troçkist bir çizgi oluşturan AEP çizgisi karşısında yalpalayan önderlik ve önderlik içindeki revizyonist-troçkist sapma giderek sistemleşti, çizgi haline geldi. Önderliğin gerek uluslararası planda Mao Zedung yoldaşa yönelen saldırılar karşısında yalpalaması, gerek AEP kuyrukçusu siyasetlerin parti çizgimize saldırıları karşısındaki suskunluğu ve gerekse ülkemizde silahlı mücadelenin görevlerinin yerine getirilmemesi (ordu örgütlenmesi vb.) parti içinde ve parti tabanında önderliğin parti çizgimize inanmadığı ve giderek Mao'yu reddedeceği kanısını yaygınlaştırıyordu.

Bazı yerlerde önderliğe karşı güven sizlik doruk noktasına ulaşmıştı. Nitekim partideki bu bunalımı fırsat bilen bazı devrim kaçkınları hizip faaliyetine girdiler. Bir ABK'da artık önderliğin merkezi işlerlik önünde iflah olmaz olduğunu söylüyordu.

Önderlik dünyada gelişen sınıf mücadelesi sorunlarının bir bölümü ile ilgili bir konferans düzenlemeyi kararlaştırdı. Gündem üzerinde bir kaç kez karar değişikliğinden sonra aşağıda kararlarını iletteğimiz gündem temelinde konferansa gidildi.

P.II.K'nın yapılması için tartışma dönemi boyunca önemli hatalar işlendi. Bu hatalar konferansın daha sağlıklı bir şekilde hazırlanmasını engelledi. P.II.(K)'nın her şeyden önce siyasi ön hazırlığı yetersizdi. Gerek ülkemizdeki yoğun sınıf mücadelesi, gerek önderliğe karşı güvensizlik, ve gerekse siyasi mücadelenin öneminin kavranmaması yeterince hazırlanılmamasının temelleriydi. Bir başka neden de yazıların zamanında hazırlanıp basılmaması ve dağıtımdaki aksaklıktı.

Konferansın örgütsel hazırlığında da bir eksiklik ve hatalar oldu. Bu eksikliklerden biri alt seviyede konferansların yapılması planlandığı halde P.nin önemli bir bölümünde bu yapılmadı. Bunun esas nedeni objektif şartlardakideğişmelerdir.

Diğer yandan alt konferanslar ve bölge konferans sonuçları K. öncesi dağıtılıp tartışmalara canlılık getirilmesi düşünülürken bu da gerçekleştirilemedi. Düşman baskısının yoğun olduğu yerlerde alt toplantılar alel acele yapılmak zorunda kalmış ve gerekli verim sağlanamamıştı.

Bu hazırlıklar sırasında en önemli hata, merkezi konferans için gerekli irtibatların kopmasından dolayı delegelerin uzun bir zaman (iki aya yakın bazı yerlerde üç ay) bölgelerinin örgütsel ve pratik faaliyetlerinden uzak, bekleme durumunda kalmalarıydı. Bu partimize önemli bir zarar verdi. Bölgelerin seçilen en ileri yş.ların düşman saldırılarının en azgın, en yoğun olduğu bir dönemde faaliyetlerden uzak kalmaları örgütün daha ağır kayıp vermesinde muhakkakki önemli rol oynadı. Taban önemli ölçülerde başı boş kaldı, dağılmayla dahi yüz yüze gelebilmiştir.

Konferansta Durum:

Konferansa ent. ve parti marşı okunarak başlandı. Gündem maddelerine başlamadan, konferans hazırlığının yetersiz olduğu bu gündem maddeleri yerine somut durumun görüşüldüğü geçici kısa tedbirler üzerinde görüşülüp bazı kararlar alması önerildi. Bu öneri çoğunlukla reddedildi. Konferans siyasi hazırlığı yetersiz de olsa genel bir hazırlığın olduğu ayrıca her zaman konferans yapmanın çok zor olduğu sınıf mücadelesinin bu sorunlarına artık kesin bir tavır konulmamasının P.ye zarar ver-

diğini yine konferansın devamını isteyen yş. lar YD'nin delegelerinin konferansı erteleme gerekçesi olarak getirdikleri "siyasi ön hazırlık yetersizdir" gerekçesinin ardındaki esas gerçeğin bir oyalama ve zaman kazanma olduğunu belirttiler. Gerçek şuydu; YD delegeleri T. geldiklerinde yer hazır değildi. Ve delegelerden biri erteleme önerisi getirmişti. Bunda esas gerekçe örgütsel hazırlığın olmamasıydı. Diğer bir gerekçede siyasi hazırlığın yetersizliği idi. Örgütsel hazırlık tamamlanınca öneriyi getiren de itiraz etmedi ve gitmek için gerekli ayarlamalar yapıldı. İki gün sonra ise diğer YD delegeleri "içeri düşenlerin ifadeleri bilinmeden ve ayrıca bu örgütsel şartlarda konferans yapmak intihardır" gerekçesiyle konferansa katılmayacağını belirttiler. Kendileriyle görüşen bir yş. yerin hazır olduğunu, gerekli ayarlamaların yapıldığını yş. ların uzun süredir beklediklerini ve kendilerin katılmamalarının disiplinsizlik olacağını ve ayrılık anlamına geleceğini belirtti.

Onlar da bunun bilincinde olduklarını sadece spekülasyonlara yer vermemek için katılacaklarını belirterek gelip katıldılar.

Konferansın gündem maddelerinin hemen tümünde iki çizgi mücadelesi sürdü. Parti çizgimize inançsızlığı ile meşhur revizyonist-troçkist kırması çizgi tartışılan her konuda çoğunlukla mahkûm edildi. Konferansta karar haline gelmeyen diğer birçok temel meselelerde kısaca görüş belirtildi. Revizyonist-troçkist çizgi savunucuları ülkede kapitalist üretim ilişkileri hakimdir, baş çelişme komprador burjuva-toprak ağaların iç içe geçtiği yarı-feodal sistemle halk yığınları arasındaki çelişmedir. Bir başka deyişle yerli gericilikle halk yığınları arasındaki çelişme ile baş çelişmedir. Kırkların esas, şehirlerin tali olması ilke değildir, meselenin böyle ele alınışı mekanikliklerdir. Mücadele neredeyse orada olmalıyız. Halk savaşı askeri bir stratejidir. Tüm sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için genelleştirilmemelidir, görüşlerini savundular. Bunlara karşı çoğunluk partinin görüşlerinin doğru olduğunu savundu. Kısaca getirilen görüşler eski oportunist o biktırıcı türkülerin tekrarıydı.

Konferansımız ilk gündem maddesi olan 57/60 Deklerasyonlarının tartışılmasına başladı. Bu gündem maddesinde YD temsilçileri bu belgelerin özü itibarı ile oportunist olduğunu savundular. ML'ler ise bu belgelerin özü itibarı ile ML olduğunu ve neden ML olduğunu kararda görüldüğü gibi ortaya koydular. Ayrıca YD'nin bu belgeleri revizyonist olarak değerlendirmesinin Mao Zedung'u inkâr etmek için bir ön adım olduğunu da savundular. İkinci görüş çoğunluk kararı olarak çıktı.

1957 DEKLERASYONU HAKKINDA KARAR

Dünya proleteriyasının kalesi, ezilen halkların ilham kaynağı olan Çin Hal Cumhuriyetinde proleterya diktatörlüğünün bürokrat burjuvazi tarafından ele geçirilmesinden bu yana uluslararası komünist harekette (UKH) önemli ayrışmalar ve saflaşmalar oldu. Bu saflaşma ilk önce, başını ÇKP'nin çektiği modern revizyonizmin değişik bir biçimi olan "Üç dünyacı" revizyonist cepheye karşı, komünist partileri ile kendilerini komünist gösteren küçük burjuva parti ve grupların AEP'nin öncülüğünde saf tutması şeklinde cereyan etti. Daha sonra bu saflaşmayı (önemli ölçüde bürokratlaşan ve bundan dolayı savaş etkenlerinin artması, emperyalist tehditin ve Çin ile Vietnam'daki geriye dönüş ile birlikte güçlenen modern revizyonist baskının karşısında kendi gücüne ve sınıfına olan inancını, cesaretini yitiren) AEP önderliğinin (Mao'ya, ÇKP'ye ve Çin Devrimlerine saldırısı şeklinde ortaya çıkan) 180 derecelik Marksizm-Leninizm dönekliliği ile başlayan yeni bir saflaşma izledi. Bugün bu yeni saflaşmayı yaşıyoruz. Bir yandan AEP'in çevresinde kümelenen ve çoğunlukla Avrupa ve Amerika partilerinden oluşan modern-revizyonist yentrockist kanat, diğer yanda ise bu kanada karşı dizleri titremeden, ML'i (ÇKP, Çin Devrimleri ve Mao'nun şahsında) kararlılıkla savunan ML kanat vardır.

Bu iki kanat arasında yalpalayan, orta-yolcu bir hat izleyen, kafası karışık, kararsız unsurlar yer almaktadır. Bunların içinde hem Mao'ya hem de AEP'ne karşı olan her ikisi de reddet-

me yönünde gelişen yeni-troçkist eğilim sözkonusudur. Bunların çizgisi henüz tam olarak açığa çıkmış, belirginleşmiş değildir.

DEKLERASYONUN ÇAĞ TESPİTİ VE SAVAŞ SONRASI DURUM (DÜNYADAKİ) DEĞERLENDİRMESİ DOĞRUDUR

1957 yılının 14-16 Kasım tarihleri arasında toplanan sosyalist ülkelerin komünist ve işçi partileri temsilcilerinin oy birliği ile kabul ettiği Moskova Deklerasyonu çağımızın temel özünü; "Rusya'da Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ile başlayan kapitalizmden sosyalizme geçiş" (DKH Ortak Belgeleri, sf.11) olarak doğru bir şekilde tespit etti. Bunu, çağımız "Rusya'da Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ile başlayan proleter devrimleri çağıdır" şeklinde de ifade edebiliriz.

ÇKP'nin UKH içinde büyük bir otoriteye, yönetimini Kruşçevci revizyonistlerin ele geçirdiği SBKP ve destekleyicilerine karşı 1957 Deklerasyonuna bu şekilde bir çağ tespiti koyması yine bir başarıdır. Çünkü revizyonistler çağın değiştiği anlayışındaydılar. Onlar Ekim Devrimi yolunun, ezilen sınıfların kurtuluşuna giden ortak yol olarak görmüyorlardı. Onlar çağımızı, "sömürge devrimleri çağı" ve daha sonraları açıkca savunacakları gibi "kapitalizmin barışçıl bir biçimde sosyalizme dönüştüğü bir çağ" (BÜİB, sf.68) olarak nitelendiriyorlardı. Bize göre 57 Deklerasyonunda çağımızın temel özü veya niteliği doğru tespit edilmiştir. Ancak daha sonraları ağır revizyonist baskılardan dolayı leninist çağ tespiti kararlıca savunulmamıştır. Mesela 81 parti-nin imzaladığı Moskova bildirisinde bu konuda yukarıdaki doğru çağ tespitinin yanında, çağımız "sosyalizm ve komünizmin dünya ölçüsünde zaferler kazanması çağıdır". (DKH Ortak Belgeleri, sf.45) şeklindeki yanlış görüşlere de yer verilmiştir. Bu son tespit daha sonraları ÇKP içindeki troçkist Lin Biao klığı tarafından "çağımız emperyalizmin toptan çöküşü, sosyalizmin tüm dünyada zafere ilerlediği çağdır" şeklinde savunulmuştur ve ÇKP'ye kabul ettirilmiştir. 10. Kongrede Mao'nun ağırlık koyması ile bu tes-

bit mankum edilmiştir.

Deklerasyon, dünyadaki durumu değerlendirirken "sosyalizmin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin" ilerlediğini, bunun "emperyalizmin çözülüp dağılmasının geniş ölçüde hızlandığı" (age. sf.11) nı, "savaş sonrası dönemi anti-emperyalist ulusal hareketinin hızla yayılmasına yol açtığı" (11)nı doğru tespit etti.

Deklerasyon emperyalist ülkeler arasındaki durumu doğru değerlendirir. O, "Amerika tekелci burjuvazisi ile, öteki kapitalist ülkelerin... burjuvazileri arasında" (13) "sert çelişkilerin ortaya çıktığına işaret etti. Amerikan emperyalizminin "dünyanın birçok ülkesini kendi yönetimleri altına almayı", "kapitalist dünyanın bütün gericici güçlerini kendi saflarına toplamayı", böyle davranmakla onların "dünya gericilığının merkezi ve nakhtarları can düşmanı durumuna" (14) geldiğini, bunun yanında ABD'nin desteği ile tekrar baş kaldıran Batı Alman militarizmini, Avrupa'nın göbeğinde bir savaş ortamı" yarattığını doğru bir şekilde tespit etti. Tüm bu tesbitler modern revizyonistlerin görüşleriyle çelişiyordu. Onlar emperyalistler arasındaki çelişkilerin yumuşadığını, emperyalizmin karakterinin değiştiği, sosyalizme barış içinde geçiş imkânı ortaya çıktığı ve bunun tarihi bir yenilik olduğu anlayışındaydılar. ABD ile uzlaşmak ve dünya meselelerini ikili zirvelerle haletme yolunu açmak için yanıp tutuşan Kruşçev'in gönlü deklerasyonda ABD hakkında bu şekilde "sekte" tespitlerin yapılmasına razı değildi. Nitekim o anlayışını ve içindeki eğilimleri bir yıl sonra Amerika'ya yaptığı ziyaretle açığa vurdu. O, 1959'un Eylül'ünde Camp David görüşmeleri sırasında deklerasyonun hem yukardaki tespitlerini hem de savaş ve barış meseleleri ile ilgili tezlerini çığnedi. O, "silahların, silahlı kuvvetlerin olmadığı bir dünya yaratılmasının" mümkün olduğunu açıkladı. Camp David'i "insanlık tarihinin bir dönüm noktası olarak değerlendiren Kruşçev, deklerasyonda ABD hakkındaki görüşleri çığneyerek ABD emperyalizminin elebaşısı D. Eisenhower'i "barışı içtenlikle isteyen", "soğuk savaş durumu-

nu içtenlikle sona erdirmek isteyen", "barışın korunması bizim kadar kaygı besleyen" (BÜİB, sf.105) şeklindeki ifadelerle göklere çıkardı.

Ancak burada şunu da belirtelimki; 1957 Deklerasyonunun leninist çağ tespiti ve dünyadaki - durumla ilgili doğru tespiti bir revizyonist tespit gölge düşürmektedir. Bu tespit şöyledir: "Çağımızda dünyanın gelişmesini, birbirilerine taban tabana karşıt iki toplumsal sistemin yarışma süreci ve bu sürecin sonuçları belirlemektedir" (Ortak Belgeler sf.11).

Bu, ÇKP ve onu destekleyenlerin görüşü değildir. Kruşçevci revizyonistlerin görüşüydü ve onlara verilen önemli bir tavizdi. Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Genel ve esas olarak çağımızda ve dünyada gelişmeyi belirleyen proleterya ve proleterya devrimleridir.

DEKLERASYON EMPERYALİST ÜLKELERDEKİ DURUMU DOĞRU DEĞERLENDİRDİ

İçimizde sağcı bürokrat kanadın iddialarının aksine, deklarasyon emperyalist ülkelerdeki durumu isabetli bir şekilde değerlendirdi. "Emperyalist ülkelerde üretim güçleri ile üretim ilişkileri arasındaki çelişkiler(in) giderek hatsafhaya ulaştığı"nı (12); bu ülkelerde toplumun derin sınıf çelişkileri ile parçalandığını; işçi sınıfının, emperyalizmin ve tekellerin politikalarına karşı gittikçe artan bir direnis göstermekte, daha iyi koşullar, demokratik haklar, barış ve sosyalizm için savaşmakta" (11) olduğunu tespit etti. Deklerasyon bu ülkelerdeki "sert çelişkiler yalnızca burjuvazi ile işçi sınıfı arasında değil, aynı zamanda, tekelci burjuvazi ile halkın bütün kesimleri arasında" (13) cereyan ettiğine işaret etti. Deklerasyon bu ülkelerde "iş alanlarında göze çarpan geçici ve sahte canlılık(in) işçi sınıfının bir bölümü arasında reformizmin yanılsamasının oluşmasına" (13) yol açtığını ama bunun geçici olduğunu öldürücü koşullar altında yaşayan emekçilerin "tek çıkar kurtuluş yolunun sosyalizmden geçtiğini her geçen gün biraz daha iyi" (13) anladıklarını, "emekçi halkı sos-

yalizm için etkin savaşına getirecek uygun ko-
şulların durmadan" yaratıldığını açıkca ifade et-
ti. Tüm bu tespitler, proleterya devrimi yerine
"yapısal reformu" geçiren modern revizyonistle-
rin anlayışı ve taktikleri ile çatışıyor. Devle-
ti sınıflarüstü bir araç olarak gören revizyonist-
lerin anlayışı bilindiği gibi bu ülkelerde çeliş-
kilerin yumuşadığı, "bir dizi reformla", "kerte-
li" ve "barışçıl yollarla" "sosyalizme" geçilebi-
leceği şeklindeydi. Onlar burjuva devlet makina-
sının devrimle parçalanmasına karşı çıkıyor. Bu-
nun yerine reformları geçiriyorlardı. Dekleras-
yonlarda ise iktidarın alınması meselesinde mo-
dern revizyonistlere çok ciddi tavizler verilme-
sine rağmen, reformizme karşı çıkılıyordu. Mese-
la 1960 Bildirisinde reformizmin tehlikeli etki-
lerinden ve burjuva ideolojisinin her tür ve biçi-
minin esaret zincirinden "kurtarmayı, halk ara-
sında demokrasi ve özgürlük düşününü yaymak ve sos-
yalist ideolojiyi aşıl mak için ideolojik cephe-
de kesin bir saldırıya geçmeyi kendilerinin ulus-
lar rası bir görevi olarak belirler." (Ortak Bel-
geler, sf.95) denmektedir. Bu doğru ve devrimci
bir tavidır.

DEKLERASYON SÖLÜRGELERDEKİ DURUMU DOĞRU DE- ĞERLENDİRDİ

Deklerasyon "halen köleliğin zulmü altında
inleyen sömürge ve bağımlı ülkeler halkları"
(age.1)nın ulusal kurtuluşları için yoğun bir sa-
vaşım verdiklerini belirtti. Siyasi bağımsızlık-
larına yeni kavuşan, bu anlamda sömürgeciligin
boyundurugundan kurtulan veya "siyasi bağımsız-
lıklarına kavuşmakla kesin kurtuluşa doğru önem-
li bir adım atmış olan", (ki bundan kastedilen
küçük burjuva veya milli burjuva iktidarlarıdır)
ülkelerin sosyalist kampın da desteğinden ve yar-
dımından cesaret alarak "ekonomik bağımsızlıklar-
ı ve uluslararası barış için savaşmakta" (12)
olduklarını açıkladı. "Bağımsız egemen ulus"
kavramından kastedilen siyasi bakımdan "bağımsız-
lık", "devlet bağımsızlığı"dır. Yoksa ikinci cüm-
le, yani bu ülkelerin " ekonomik bağımsızlıkları

... için savaşmakta" oldukları tespiti anlamsız olurdu. Ekonomik bakımdan bağımsız olan bir ülkenin ekonomik bağımsızlığı için savaşması söz konusu olamaz, olsa olsa bu bağımsızlığın savunulması yada geliştirilmesi söz konusu olur. Küçük yada milli burjuvazinin bir noktaya kadar ülkenin ekonomik bağımsızlığı için mücadele edeceğini yada edebileceğini ama bunu başaramayacağını, sonunda emperyalizme teslim olacağını kabul etmeliyiz. Bizim gibi ülkelerde küçük ve orta burjuvazinin (sol kanadının) emperyalizme, komprador kapitalizme ve zayıfta olsa feodalizme karşı oynayacağı devrimci, demokrat, yurtsever rolü küçümsemek, budamaya çalışmak tehlikeli bir eğilimdir. Bu bizi Troçki'nin tespitlerine kadar götürür. Bilindiği gibi Troçki küçük burjuvazinin çağımızda devrimci rolünü inkâr ediyor, onu nerdeyse finans kapital kadar tehlikeli görüyor. Musolîni'yi küçük burjuvazinin temsilcisi olarak değerlendiriyordu. (İlk dönemlerde) (Bak. Sürekli Devrim, 159)

Deklerasyon "işçi sınıfı ve birçok ülkelerin halkların bugün sömürgeci saldırı ve feodal baskıya karşı ulusal bağımsızlık savaşını verme görevleri ile karşı karşıya" bulunduğunu (24) "bunun için işçilerin, köylülerin, kent-küçük burjuvazisinin, ulusal burjuvazinin ve öteki yurtsever demokratik güçlerin birleşik bir anti-emperyalist ve anti-feodal cephe oluşturmaları gerek"tiğini doğru olarak belirtti. (24) Özellikle Amerika'nın ezip sömürdüğü ülkelerde, "birlik için gerekli nesnel koşullar"ın, "ulusal çıkartılara ihanet eden tekellerin yönetimini yıkmak için" işçi sınıfının önderliğinde "savaşım yürüten geniş halk yığınlarınca yaratılmış" bulunduğu işaret etti.

57 Deklerasyonunun sömürgeler ve bağımlı ülkelerle ilgili yukarıdaki tespitleri modern revizyonistlerin görüş ve anlayışlarına taban tabana zıttı. Onların (daha sonra açığa vuracakları) "Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının 'sahte cesaret göstermemelerini, 'kıvılcımlar' çıkarmamalarını, 'güzel bir ölüm peşinde koşmalarını', 'barışçı ekonomik rekabet yoluyla kapi-

talist sisteme üstün gelme olasılığına inançsızlık' beslememelerini öğüt"leme anlayışına tersti. Onlar sömürge halklarına "sosyalist ülkelerin, kapitalizmi kendi üretim güçleri düzeyinde tamamen al aşağı edeceği günü beklemelerini" (BÜİB, sf.170) tavsiye ediyorlardı. Onlar sömürge sisteminin tamamen çöktüğünü "artık dünyada emperyalizme ayrılmış nüfuz bölgelerinin kalmadığını" (BÜİB, sf. 160) savunuyorlardı.

DEKLERASYON SAVAŞ VE BARIŞ MESELELERİNİ REVİZYONİST HATALARINA RAĞMEN ESASTA DOĞRU DEĞERLENDİRDİ

Deklerasyon "emperyalizm var olduğu sürece saldırı savaşlarına hedef olacak alanlar"ında olacağını belirtti. (Belgeler, sf.14) "Amerika, İngiltere, Fransa ve oteki emperyalist ülkeler"in "soguk savaşı ve silahlanma yarışını sürdürmekte çok sayıda askeri üstler kurarak ve bir saldırı politikası izleyerek barışı hiçe sayıp yeni bir dünya savaşı tehlikesi aratmakta" (14) olduklarını tespit etti.

Deklerasyon, komünist ve işçi partilerinin büyük tarihsel görevlerler karşı karşıya bulunduğunu, bunlardan barışın savunulmasının mevcut durumda, "dünya ölçüsünde olağan üstü önem taşıyan bir görev" olduğunu belirtti. "Bu görevlerin üstesinden gelinebilmesi için yalnız komünist ve işçi partilerinin sıkı birliği değil, tüm işçi sınıfının sıkı birliği, işçi sınıfının köylülerle olan bağlanmasının perçinlenmesi, dünyanın emekçi ve ilerici halklarıyla özgürlük ve barış sever güçlerinin bir araya gelmeleri zorunlu"luluğuna dikkati çekti. (23) Deklerasyon savaşı önleme imkânının varolduğunu belirttikten sonra savaşı önleme veya patlaması durumunda ortaya çıkacak sonuç konusunda şu marksist-leninist tezleri savundu:

"...Üluslararası işçi sınıfı ve onun muzaffer öncüsü komünist partileri, sömürge ve yarı sömürge halklarının kurtuluş hareketleri, halkların yogun barış hareketleri, tarafsızlıklarını ilan eden Avrupa ülkelerinin halkları, Latin Amerika

halkları ve yeni bir dünya savaşı düşüncesine karşı canla başla direnen emperyalist ülkelerin halk yığınları. Bu etkili ve zorlu güçlerin bağlaşması savaşı onliyebilir. (abç.) Ama savaş delisi tehlikeli emperyalist manyaklar hiç bir şeye aldırmayarak savaşa yol açarlarsa, bu, bunların kaçınılmaz kendi yıkımları olacaktır. Çünkü, halkların kendilerine böylesine acı çektiren, boyuna kurban isteyen bir savaş sistemine artık hoşgörülerini yoktur." (Belgeler sf.16)

Deklerasyon, barışın dünya ölçüsünde savunulması için "en geniş ölçüde ortak bir eylemin" gerekliliğine işaret etti. O, 1957 şartları için verdikleri savaşım(ın) silahlanma yarışından, yeni bir dünya savaşı için planlar düzenlenmesinden, saldırgan ve gericiliğin bekçiliğinden başlıca sorumlu olan sermayenin büyük tekelci gruplarına karşı bir hücum başlangıcı" (24) olduğunu tespit etti.

Eğer engellenmezse savaşın devrime yolaçacağı görüşü 1960 Bildirisinde ise şöyle konuluyordu:

"Emperyalist manyaklar tutar bir savaş çıkartırlarsa, halklar da kapitalizmin varlığını ortadan kaldıracak ve gömeceklerdir." (68)

1957 Deklerasyonunun savaş ve barış tezleri modern revizyonistlerin bu konudaki görüş ve anlayışları ile çatışıyordu. Revizyonistler nükleer silahların ortaya çıkması ile birlikte "savaşın niteliğinin değiştiğine", savaşların haklı haksız diye ayırmanın artık gerçeklerine uymadıklarına inanıyorlardı. Onlar Kruşçev'in C. David'e belirttiği gibi, "en küçük bir kıvılcımın bir dünya yangınına yol açabileceği", anlayışından hareketle "her tür savaşa karşı durmanın" zorunluluğuna inanıyorlardı. "Haklı ve haksız savaş ayırımları net bir şekilde tespit edilmemiş" olmasına rağmen deklerasyondaki Marksist-Leninist anlayış bu revizyonist anlayışla görüldüğü gibi çatışıyordu.

Daha önce de belirttiğimiz gibi Kruşçevci revizyonistler savaşın, hakem durumunda olan iki büyük devlet, (ABD-Rusya) arasındaki ikili antlaş-

malarla "zirve konferanslarıyla" önlenebileceğini savunuyorlardı. Onlar proleteryanın sınıf kavgasına, dünya halklarının emperyalizme karşı mücadelesini barışı tehlikeye sokan savaş kıvılcımları olarak değerlendiriyor ve bu mücadelelere özellikle de silahlı olanlarına karşı çıkıyorlardı.

Deklerasyonda "barış içinde birarada yaşama ile savaşın önlenebileceğini" savunduğu iddia ediyor. Deklerasyonda böyle bir görüş yoktur. Bu aslında Kruşçev'in deklerasyona koydurmak istediği anlayıştır. Kruşçevci revizyonistler barış içinde birarada yaşama tezini, dünya barışını korumanın, devrime karşı ABD ve diğer emperyalistlerle uzlaşmanın bir aracı olarak görüyorlardı. Bunu tamamlayıcı olarak da "barış içinde yarış tezini" ortaya attılar. Bununla birlikte deklerasyonda bu mesele ile ilgili şöyle bir revizyonist tespit vardır:

"20. Kongre kararlarıyla da kesinlik kazanmış bulunan kapitalist ve sosyalist sistemlerin barış içinde birarada yaşayabileceklerine ilişkin leninist ilkelerin sosyalist ülkeler dış politikasının temeli ve halklar arasındaki barışı ve kardeşliğin güvenilir dayanağı olduğunu belirtir." (Ortak Belgeler, sf.16)

Barış içinde birarada yaşamadan ne kastedildiği ise 1960 Bildirisinde şöyle açıklanıyor:

"Barış içinde birarada yaşama politikası; yığınları seferber etme ve barış düşmanlarına karşı güçlü bir eylem politikasıdır. Devletlerin barış içinde birarada yaşamaları, revizyonistlerin ileri sürdükleri gibi, sınıf savaşımından vazgeçildiği anlamına gelmez. Farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde birarada yaşamaları aslında sosyalizmle kapitalizm arasında bir sınıf savaşımı türüdür, Barış içinde birarada yaşama koşullarında, kapitalist ülkelerdeki sınıf savaşımı, sömürge ve bağımlı ülkeler halklarının ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesi için elverişli fırsatlar ele geçirilmiş bulunmaktadır. Yada karşıtı, devrimci sınıfın ve ulusal kurtuluş savaşımının başarıları barış

içinde bir arada yaşamayı geliştirmektedir. Komünistler insanların gelecekte barış içinde birarada yaşayabileceklerine olan inançlarını ve onları bir dünya savaşından kaçınma kararlılığını güçlendirmeyi görevleri bilirler...

"Farklı toplumsal sistemlere sahip ülkelerin barış içinde bir arada yaşamaları, sosyalist ve burjuva ideolojilerinin uzlaşacağı anlamına gelmez. Tersine, bu, işçi sınıfına, bütün komünist partilerinin sosyalist düşüncelerin zafere ulaşması için verdikleri savaşımın yoğunlaşacağı anlamına gelir..." (Ortak Belgeler, sf.70-71) Deklerasyon barış içinde bir arada yaşama ilkesinin Çin Halk Cumhuriyeti ile Hindistan'ın ortaklaşa önerdikleri beş ilke ve kabul edilen programda uygun düştüğünü açıklıyor. 1954 Pandung konferansında ÇHC'nin formüle ettiği barış içinde bir arada yaşamamanın beş ilkesi şöyledir: Toprak bütünlüğüne ve bağımsızlığına karşılıklı saygı; karşılıklı saldırmazlık; iç işlerine karışmama; karşılıklı eşitlik ve çıkarlar; barış içinde bir arada yaşama.

Yukarıda bir yığın doğru görüşün merkezinde (onları ikinci plana düşüren, kendisine tabi kılan) tek bir revizyonist görüş vardır. O da, barış içinde bir arada yaşama ilkesinin sosyalist ülkelerin dış politikasının temeli olarak gören görüştür. Sosyalist ülkelerin dış politikasının temeli barış içinde birarada yaşama ilkesi değil, proleter enternasyonalizmidir. Leninist bir arada yaşama ilkesi, sosyalist ülkelerin dış politikasının önemli ilkelirinden birisidir. Deklerasyondaki bu hatalı, revizyonist tespit Kruşçev ve yandaşlarının eseridir. Onlar barış içinde bir arada yaşama ilkesinin leninist içeriğini boşaltıyor, bunu uluslararası planda sınıf işbirliğinin proleter dünya devriminin değil, pasifizmin bir formülü haline getiriyorlardı. Onlar barış içerisinde bir arada yaşama yoluyla (sosyalizmle kapitalizm sistemleri arasında ve ezilen uluslarla ezen uluslar arasında uzlaşmaz çelişmelerin varlığını 1 'Dünya yapısını değiştirmenin, ve emperyalizm ve gericiler hala varoldukları halde, bütün savaşları ortadan kaldırarak 'savaşırsız bir

dünyayı gerçekleştirmenin mümkün olduğu"nu (BÜİB sf.43) savunuyorlardı. Deklerasyonda yer alan barış içinde bir arada yaşama ilkesinden anladıkları buydu. Çıkacak bir dünya savaşını "intihar", "topyekün yok olma", "taş taş üstünde kalmama" şeklinde sonuçlanacağını savunarak bu ilkenin ezen ile izelen sınıflar, emperyalist ülkeler ile sömürge ve yarı-sömürgeler arasındaki ilişkilerde de geçerli olması gerektiği anlayışındaydılar. ÇKP ve onu destekleyen komünist partileri ise bu anlayışa kesinlikle karşıydılar. Yukarıda görüldüğü gibi barış içinde bir arada yaşama ilkesi, "halklar arasındaki barışın ve kardeşliğin güvenilir dayanağı" olarak gösteriliyor. Bu hatalı tespitten "barış içinde bir arada yaşama ile savaşın onlenilebileceği" görüşü çıkartılamaz. Halklar arasındaki barışın ve kardeşliğin güvenilir dayanağı ise proleter enternasyonalizmidir.

DEKLERASYON "BUGÜN BİR KISIM KAPİTALİST ÜLKEDE...
BİR İÇ SAVAŞA GEREK KALMADAN İKTİDARA GELME"
İMKANI OLDUGUNU TESPİT ETMEKLE MARKSİZM-LENİNİZMİN
TEMEL İLKELERİNDEN BİRİSİNİ KISMEN REVİZE ETTİ

Deklerasyon, "bugün bir kısım kapitalist ülkede... sosyalist devrimi barışçıl yollarla gerçekleştirmesi için gerekli koşullar"ın yaratılabileceği revizyonist tezine yer verdi. O "burjuvazinin sınıf çıkarlarının hizmetinde bir araç olan parlamento"nun, "emekçi halkın hizmetinde bir araç durumuna getirilebileceği" hayalini yaydı. Deklerasyon, eğer parlamento ele geçirilebilir, "yoğun bir parlamento dışı savaşım yürütülebilir, gerici güçlerin direnci kırılabilir"se sosyalizmin barışçı yollarla gerçekleştirilmesi şartları yaratılabilir şeklindeki revizyonist görüşün yayılmasına hizmet etti. Deklerasyona göre barışçıl geçiş ancak "halk çoğunluğuna güvenen kapitalistler ve toprak ağalarının ödünçü bir politika izlemekten vazgeçmeyen oportunist öğeleri kesinlikle saf dışı edebilen bir işçi sınıfının onderliğinde, "köylü yığınları kent orta tabakalarının köklü toplumsal reform için barış ve sosyalizm için tekelci büyük sermaye ve gericiğe karşı girişecekleri geniş

ve sürekli gelişen bir sınıf savaşımı ile mümkün" olabilirdi. (age.sf.25)

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, militarizme ve bürokrasinin her ülkede tüm şiddeti ve ağırlığı ile hüküm sürdüğü bir çağda, Lenin ve Stalin'in defalarca mahkûm ettiği bu revizyonist tespitleri deklerasyon aracılığıyla piyasaya sürmek zorunda kalmak Kruşçev'çi revizyonistlere verilen en ciddi tavizdir. Onlar karşısında bu mevzide gerilemedir. Ama bu tam bir gerileme veya bozgun değildir. Çünkü Kruşçev'çi revizyonistlerin bu konuyla ilgili getirdikleri ve 20. Kongrede kabul ettikleri ilk taslak, ÇKP'nin kararlı mücadelesi sonucunda önemli gerilemelere uğradı. "İlk taslak barışçı olmayan yoldan geçiş hakkında tek kelime söylemiyor, sadece barış içinde geçişten bahsediyordu. Ve üstelik barış içinde geçişin parlamentoda çoğunluğu sağlamak ve parlamentoyu burjuva diktatörlüğünün aracı olmaktan çıkarıp gerçek bir halk devletinin aracı haline getirmek olarak tanımlıyordu. Aslında bu metin Ekim Devrimi yolu, yerine II.Enternasyonal oportunistleri tarafından savunulan "parlamentar yol"u koyuyor ve Marksizm-Leninizm'in devlet ve devrim teorisindeki temel teorisini tahrif ediyordu." (SBKP Yönetimiyle Aramızdaki Ayrılıkların Kökeni Ve Gelişmesi, sf.124) Bu taslak reddedildiği gibi SBKP tarafından hazırlanan ikinci taslak da reddedildi. Bunun üzerine ÇKP ilkeler üzerinde önemli değişiklikler yaptı. SBKP taslağını önerdi. Bu taslak üzerinde uzun tartışmalar oldu. Ve sonunda karşılıklı uzlaşmalarla kabul edildi. Kruşçev'çi revizyonistler tarafından ortaya konan ilk taslakla karşılaştırıldığında kabul edilen taslağın kapitalizmden sosyalizme geçiş meselesinde önemli bir değişikliği kapsadığı görülür. Kabul edilen taslak "barış içinde geçiş olanağına değinirken aynı zamanda barışçı olmayan yolda geçişe de işaret eder ve şunu önemle belirtir: 'Leninizmin bize öğrettiği tecrübelerin kanıtladığı gibi hakim sınıflar asla kendi isteği ile iktidarı terk etmezler.'" Bunun yanında taslak "bir yandan 'parlamentoda sağlam bir çoğunluk' sağlamaktan söz ederken öte yandan" "sosyalist devrimin barışçı yollardan gerçekleştiril-

mesi için zorunlu şartların yaratılması meselesinde "parlamento dışı kitle mücadeleleri yürütülmesi"ni, "gerici güçlerin direncinin kırılmasını, kısacası, "geniş ve sürekli gelişen bir sınıf savaşımını" (age. sf.125) esas alır. Bu değişikliklere rağmen ÇKP kapitalizmden sosyalizme geçiş meselesinin deklerasyona bu şekilde konulmasını istemiyerek kabul etmek zorunda kaldı. ÇKP SBKP'nin muazzam otoritesi ve prestijinden revizyonizmi yaymak için yararlanan Kruşçev'in ağzına pelesenk ettiği bozgunculuk demogojisini, ÇKP teorik siyasetini boşa çıkarmak için bazı zorunlu uzlaşmalar yapmak zorunda kaldı. Bundan daha önemlisi o sıralarda, ABD başta olmak üzere emperyalistler soğuk savaş ve silahlanma yarışını sürdürüyor ve özellikle nükleer tehdit politikasına dört elle sarılan ABD yeni bir emperyalist savaş kışkırtıyordu. Macaristan'da karşı-devrimi kışkırtan, Polonya'da karışıklıklar yaratmaya çalışan ABD Yugoslavya'yı sosyalist kampa karşı bir koç başı gibi kullanmaya çalışıyordu. O ya sosyalist kampı içten bölmek, yada bu kampa boyun eğdirmek istiyordu. Komünist partiler ve komünistler için sosyalist kampın birliğini savunmak bir mihenk taşıydı. Kaldığı, ÇKP Kruşçev'çi ve diğer revizyonistlere karşı mücadelede güçlü bir desteğe sahip değildi. Bir kaç komünist partisinin açık, SBKP dahil bir çok komünist partisinde azınlıkta kalan komünistlerin ise sessiz ve dolaylı desteği söz konusu idi. Ezici çoğunluğu teşkil eden

"kendi görüşlerini ortaya koyacak kararlılığı ve tecrübeyi beklemek boşunaydı." (age. sf.29)

ÇKP, görüşmelerin yapıldığı sırada Kapitalizmden sosyalizme geçiş konusundaki görüşlerini ve eleştirilerini 10 Kasım 1957'de "Barış İçinde Geçiş Meselesi Üzerine Tezler" başlıklı yazı ile açıkladı. Bu yazı tartışmalar sonucunda Deklerasyona konulan sozkonusu görüşlere bir muhalefet şerhi durumundaydı. (Bkz. UKH Genel Çizgisi, Aydınlik Yayınları, sf.56)

DEKLERASYON MARKSİZM-LENİNİZMİN BİR ÇOK CANALICI MESELESİNİ SAVUNDU

Deklerasyon M-L'in teorisi diyalektik materya-

lizmi savundu ve bu teoriyi kavramanın tayin edici önemi üzerinde durdu:

"Bu dünya görüşü, doğanın, toplumun ve insan düşüncesinin evrensel gelişme yasasını yansıtır. Bu yasa dün için geçerli olduğu kadar bugün ve yarın için de geçerlidir. Diyalektik materyalizm, metafiziğe ve idealizme karşıdır. Marksist bir siyasal parti sorunlarının ele alınışını diyalektiğe ve materyalizme dayandırmazsa sonuçta, tek yanlılık ve oznelciliğe düşüncede duraganlığa, günlük yaşamdan kopmaya, nesnel olguların zorunlu çözümlemelerini yıkma yeteneğini yitirmeye, politika da revizyonist ve dogmatik hatalara ve yanlışlara uğrar. Diyalektik materyalizmi pratik çalışmalara ve parti görevlerini ve geniş halk yığınlarını Marksizm-Leninizme göre eğitilmesine uygulanması komünist ve işçi partilerinin ibedilikle ele almaları gereken görevlerdir." (age. sf.21)

Deklerasyon "eski dünyayı yıkıp, yerine yeni bir dünya yaratma" görevini üstlenen proleteryanın ve onun marksist-leninist partisinin emekçi yığınlarına önderliğini vurguladı. (19)

Deklerasyon "işçi sınıfı ve köylülüğün büyük kısmı ve emekçi halkın öteki katmanları arasında ittifakın kurulması" (sf.19) nı, işçi-köylü temel ittifakını savundu.

Deklerasyon, proleterya diktatörlüğünü savundu. (19)

Deklerasyon "ulusal baskının kaldırılması ve halklar arasında eşitliğin ve kardeşçe arkadaşlığın yerleştirilmesi" (20) savundu.

Deklerasyon, M-L'in evrensel gerçekleri ile tek tek ülkelerin somut pratiğinin birleştirilmesinde ortaya çıkacak temel sapmalara doğru bir şekilde dikkati çekti:

"Marksizm-Leninizm, sosyalist devrimin genel ilkelerini yaratıcı bir şekilde uygulanmasını ve sosyalist kuruluşun her ülkenin kendi somut koşullarına dayanmasını zorunlu görür; başka ülkeler komünist partilerinin politik ve taktiklerini olduğu gibi kopya edilmesine kesinlikle karşı çıkar. Lenin komünizmin temel ilkelerini, her

ulusun kendine özgü niteliklerini göz önünde bulundurarak uygulanması zorunluluğuna birçok kez işaret etmiştir. Bir proletarya partisinin, ulusun özelliklerini gormezlikten gelmesi onu kaçınılmaz olarak gerçeklerden ve yığınlardan koparır, sosyalizm uğruna on yargılarla sınırlandırır; tersine "ulusal özellikleri bahane ederek bu özelliklerin rolünü alabildiğine artması, bunu saptırması da sosyalist devrim ve sosyalist kuruluşa ilişkin evrensel Marksist-Leninist gerçeklerden kopmasına, sosyalist amaca kesinlikle zarar vermesine yol açar" (age: sf.20)

Deklarasyon, sosyalist ülkeler ve komünist partiler arasındaki ilişkilerin kaynağını "Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizminin hayat içinde sınanmış ilkeleri"nin teşkil ettiği görüşü savundu.

Bu görüşler, modern-revizyonistlerin anlayışına ve görüşlerine kesinlikle düşman görüşlerdi, Deklarasyonda yer alan bu Marksist-Leninist görüşler, onlar için önemli bir huzursuzluk kaynağıydı.

MARKSİZM-LENİNİZMİN STALİN'İN KİŞİLİĞİNDE SALDIRIYA UĞRADIĞI MARKSİST-LENİNİSTLERİN "DOĞMATİK" LİKLE SUÇLANDIĞI ŞARTLARDA DEKLARASYON BAŞLICA TEHLİKENİN MODERN-REVİZYONİZM OLDUĞUNU AÇIKLADI.

1956'da iktidarı ele geçiren Kruşçevci revizyonistlerin ideolojik ve politik alanda etkinlik kazanmaya çalıştıkları, SBKP içindeki Bolşevikleri tasfiye etmek için yoğun çaba içine girdikleri çeşitli burjuva metodlarıyla komünist partilerini teslim almaya zorladıkları şartlarda Deklarasyonun modern-revizyonizmi başlıca tehlike sayması, ÇKP ve onu destekleyen partilerin büyük bir başarısıdır. Doğmatizmi başlıca tehlike gören modern-revizyonistler kimliklerinin iyice açığa çıkmasından korktukları için bu Marksist-Leninist tesbitlere karşı direnememişlerdir.

Deklarasyon önce uluslararası komünist hare-

ket içindeki oportünist eğilimlere karşı yoğun bir mücadelenin can alıcı bir önem taşıdığını ortaya koydu ve genel durumu belirtirken dogmatizm ve sekterlik tehlikesine şöyle işaret etti: "İşçi sınıfı ve komünist hareket içinde revizyonizm ve dogmatizm dün olduğu gibi bugün de vardır. Ve evrensel bir olgudur. Dogmatizm ve sekterizm Marksist-Leninist teorinin gelişmesine ve bu teorinin değişen koşullara göre yaratıcı bir biçimde uygulanması engel olunur; somut koşulların incelenmesi yerini, kitaplardan tümceler ve paragraflar aktarmaya ve bunların yorumlanmasına bırakır, partiyi yığınlardan ayırır. Bir parti sekterizmin kabuğu içerisine çekilirse ve halk yığınlarıyla olan bağlarını koparırsa işçi sınıfına zaferler kazandıramaz. (sf.21) Deklarasyon bu doğru tesbitten sonra revizyonizmin başlıca tehlike olduğunu, oynadığı zararlı rolü şöyle belirtiyor:

"Dogmatizmi mahkûm eden komünist partiler günümüzde tehlikenin revizyonizm ve, ya da başka bir deyişle sağ oportünizm olduğuna inanırlar. Revizyonizm burjuvazinin ideolojisi olur, işçi sınıfının devrimci enerjisini felce uğrattır ve kapitalizmin korunmasını ya da onarılmasını ister....

"Modern-revizyonizm, yüce Marksist-Leninist öğretiyi karalamaya çalışır, bu öğretinin "modasının geçmiş" olduğunu söyler ve toplumsal ilerlemenin önemini yitirdiğini ileri sürer. Revizyonistler Marksizmin devrimci ruhunu öldürmeye, işçi sınıfı ve genellikle emekçi halkın sosyalizme olan bağlılığını zayıflatmaya çaba gösterirler. Onlar emperyalizmden sosyalizme geçiş döneminde bir proletarya devriminin ve proletarya diktatoryasının tarihsel zorunluluğunu yadsırlar. Marksist-Leninist partinin yönetici rolüne karşı çıkarlar. Onlar, proletarya enternasyonalizminin ilkelerini reddederler ve Leninist parti örgütü ilkelerini, hepsinden öte, demokratik merkezizetçilik ilkelerini bir yana atarak militan devrimci, bir örgüt olan komünist partisini bir tür tartışma kürsüsü haline dönüş-

türmek isterler". (age: Sf.22-23)

Bu tesbitler, isim belirtmeden Kruşçevci revizyonistlerinin suçlarının, gerici amaçlarının sayılmasından başka birşey değildir. 1957 Kasım'ında yapılan ve Deklarasyon aracılığıyla tüm dünya komünistlerine bildirilen bu tesbitler komünistlerin modern revizyonistlere karşı daha uyanık olmalarına, daha kararlı bir şekilde mücadeleyle atılmalarına, birçok genç komünist partisinin modern-revizyonizme karşı daha fazla gecikmeden tavır almalarına hizmet etmiştir.

DEKLARASYON PROLETARYA DİKTATORLUĞU ALTINDA DEVRİMİN SÜRDÜRÜLMESİ MESELESİNİ PARLAK BİR ŞEKİLDE KOYDU.

Deklarasyon, pralotarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi meselesinde Kruşçev revizyonizmini can evinden vuran tesbitler yaptı, Leninizme bağlı kaldı.

"Şurası belirtilmelidirki, iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesi devrimin yalnızca başlangıcıdır, sonucu değildir. işçi sınıfı iktidarı ele geçirdikten sonra ulusal ekonominin sosyalist yeniden kuruluşunda ortaya çıkan ve sosyalizmin ekonomik ve teknik temelinde yatan ciddi sorun ve görevlerle yüz yüze gelir.

"Aynı zamanda, devrilen burjuvazi iktidarı tekrar ele geçirebilmek için her an uğraşacaktır: Burjuvazi, küçük-burjuvazi ve bunların aydınlarının toplum üzerindeki etkileri halâ büyük ölçüdedir, kapitalizmin mi yoksa sosyalizmin mi kazanacağına karar verebilmek için oldukça uzun bir sürenin geçmesi gerekecektir. Burjuvazinin toplum üzerindeki bu etkisinin varlığı revizyonizmin iç kaynağının, emperyalist baskılara boyun eğme de onun dış kaynağını oluşturur." (Ortak Belgeler Sf.22)

Kruşçevci revizyonistler, "temel ekonomik değişiklikler tamamlandığında sosyalizmin zafesinin de tamamlandığı, ve sosyalist toplumun bir üst aşamasına, yani komünist topluma geçişin süratle gerçekleştirilebileceği" anlayışın-

daydılar. (Stalin'den sonra Rusya, J.Baby. Sf. 69) Daha sonra onlar bu anlayışlarını iyice açığa vurdular. Stalin'e azgınca saldıran bu hayinler, Stalin'in bu meseleye ilişkin geçmişte işlediği hatalara dört elle sarıldılar. SBKP 22. Kongresinde "sosyalist devrimin sürecini doldurduğunu.... Komünist topluma geçişin yaklaştığını iddia ettiler" (age. Sf.73) Onlar daha sonra gerine gerine "Sovyetler Birliği'nde artık uzlaşmaz sınıfların kalmadığını, kapitalizme geri dönüş tehlikesinin ortadan kalktığının ve komünizmin inşa dönemine girildiğini" ilan ettiler. (age. Sf. 84) tüm bu revizyonist tesbitlerden amaç, sınıf bilinçli proletaryanın modern revizyonizme karşı mücadele azmini, sınıf uyanıklığını iğdiş etmek, modern-revizyonistlerin parti ve devlet cihazında; ideolojik, siyasi, kültürel ve iktisadi alanlarda kolayca yuvalanıp palazlanabilmesi için engelleri ortadan kaldırmak, uygun şartlar yaratmaktır.

Bugün saflarımızdaki bazı yoldaşlar üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasıyla, daha doğrusu özel mülkiyetin sosyalist kamu mülkiyetine dönüştürülmesiyle sınıfların ortadan kaldırılacağı anlayışındadırlar. Bu sınıf mücadelesini, sınıfların ortadan kaldırılması meselesini kavramamaktır. Sınıf mücadelesi deyince, sınıfların birbirine karşı bir sınıfın diğer bir sınıfa, meselâ proletaryanın burjuvaziye, burjuvazinin proletaryaya karşı her alanda (siyasi, ideolojik, kültürel, ekonomik, askeri vs.) verdiği bir mücadele akla gelir. Aynı şekilde sınıfların tamamen ortadan kaldırılması deyince onların her alanda ortadan kaldırılması akla gelir. Sömürücü sınıfların üretim araçları üzerindeki mülkiyetin kaldırılması, onların mülksüzleştirilmesi, sınıf olarak tamamen ortadan kaldırılmaları demek değildir. Bu ancak bu sınıfların ekonomik temelini ortadan kaldırılmasıdır ve sınıfsız toplumu gerçekleştirme yönünde atılmış ilk adımdır. Bu nisbeten çok uzun olmayan bir dönemde kolayca gerçekleştirilen bir iştir. Asıl zor olan ve çok uzun bir tarihi dönem kapsayan, bu sınıfların her a-

landaki (siyasi, ideolojik, kültürel, ekonomik vs.) varlığına tamamen son vermek, bunları dönüştürmektir. Ancak, bu gerçekleştirildiği taktirde bunlar sınıf olarak tamamen ortadan kalktığını söyleyebiliriz. Proletaryanın bu bakımdan görevi karmaşık ve çetindir. Proletaryanın tüm diktati, çabası ve enerjisi sadece üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasına yönelmez, aynı zamanda "sınıf ayrılıklarının dayandığı tüm üretim ilişkilerinin kaldırılmasına, bu üretim ilişkilerinin karşılığı olan tüm sosyal ilişkilerin kaldırılmasına, bu sosyal ilişkilerin sonucu olan tüm fikirlerin devrimcileştirilmesine" (Marks) yönelir.

Saflarımızdaki bazı yoldaşlar, devrilen ve bundan dolayı direnişi, eski dünyayı yeniden elde etme hırsı Lenin'in belirttiği gibi "yüz kat bin kat" artan, büyük bir alışkanlık gücüne, geniş sosyal bağlara, yöneltme ve entrika sanatına sahip olan burjuvazinin kolayca yok edileceği anlayışına sahiptirler. Bu yoldaşlar Lenin'in "Sömürücüler Devrimden sonra uzun bir dönem kaçınılmaz olarak birçok pratik üstünlüğe sahip olmaya devam edecek"leri şeklindeki görüşlerini (Dönek Kautski) kavrayamamışlardır. "Milyonlarca ve on milyonlarca insanın alışkanlıklarını gücü (nün) en korkunç güç olduğunu, bunun oile başlı başına bir yozlaşma ve geriye dönüş kaynağı olduğunu kavrayamamışlardır. İnsanların kafasındaki burjuva düşüncesinin bir yozlaşma ve geriye dönüş kaynağı olduğunu kavrayamamışlardır. Mao Zedung'un dediği gibi "...insanın kafasında varlıklarını sürdüren gerici fikirler burjuvazinin ve küçük-burjuvazinin üst kesimlerinin (proletarya dışındaki tüm sınıfların dense daha doğru olur-ek bize ait) fikirleri bir anda değiştirilemez. Bu değişiklik uzun bir zaman, hem de çok uzun bir zaman süresi içinde gerçekleşecektir." (Proletarya Diktatorluğu Uzerine Sf.55)

Yukarıda açıklanan gerçeklerden revizyonizmin güçlü bir biçimde baş kaldırdığı 1957 şartlarında Deklarasyonun "iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesi devrimin yalnızca başlangıcıdır." "Kapitalizmin mi yoksa sosyalizmin-

mi kazanacağına karar verebilmek için oldukça uzun bir sürenin geçmesi gerekeceği" şeklindeki tesbitleri çok büyük önem taşımaktadır.

SONUÇ OLARAK

Deklarasyon esasta olumlu bir rol oynamıştır Deklarasyon, ABD'nin başını çektiği emperyalist kampa karşı sosyalist kampın-geçici de olsa birliğine hizmet etmiş, emperyalizme karşı mücadelenin güçlenmesine etkiye bulunmuştur. O sıralarda emperyalistlerin çıkarı sosyalist kampın zayıflatılmasını, parçalanmasını emrediyordu. Bu kamp parçalandığı taktirde emperyalistlerin dünya proletaryasına, ezilen halklara, barış isteyen güçlere karşı tehdit, santaj ve saldırıları daha da artacaktır. Revizyonistlerin bu kampa dahil birçok ülkede iktidarı ele geçirmesine ve tepeden geriye dönüşü başlatmasına rağmen devriminin çıkarı emperyalizme, tüm dünya gericiğine karşı bu kampın birliğini muhafazasını, ama bununla birlikte de modern-revizyonizme karşı açık ve amansız bir ideolojik mücadeleyi emrediyordu. O sıralarda bu ülkelerin parti ve devlet cihazında komünistler tamamen tasfiye edilmiş degillerdi ve bunlarla revizyonistler arasınaaki mücadele, zayıfta olsa sürüp gidiyordu.

Deklarasyon, modern-revizyonizmin başlıca tehlike olduğuna dikkati çekmiş, birçok komünis partisinin ve komünistin uyanıklığını bu noktada artırmış ve Marksizm-Leninizmin bir dizi meselesini savunmuş, 20. Kongre ile başlatılan tahribatın önüne bir set çekmiş, Kruşçevci revizyonistlerin elini kolunu bağlamıştır. Bunun içindir ki, onlar bir müddet sonra Deklarasyonu çiğnemişlerdir. J. Baby'nin dediği gibi "Kruşçev'in isteklerine uymayan bir metne kendini bağlı duyması mümkün değildir." (age: Sf. 31) Kruşçev ABD ile uzlaşmak için onlara Deklarasyonu pervasızca çiğneme gibi bir armağan sunarak "iyi niyetini ve samimiyetini" isbat etti.

Bununla birlikte Deklarasyon bazı revizyonist görüşlerin yayılmasına da hizmet etmiştir.

Mesela Deklarasyon çağımızda, bazı kapitalist

lkelerde kapitalizmden sosyalizme barış içerisinde geçiş imkânının var olduğu şeklindeki revizyonist görüşün yayılmasına hizmet etmiştir. Deklarasyon haklı ve haksız savaşlar arasında net ayırım yaratmamış, barış içerisinde bir arada yaşamanın sosyalist ülkelerin dış politikası olduğu şeklindeki revizyonist görüşün yayılmasına hizmet etmiştir. Deklarasyon: SBKP 20. Kongresinin birçok önemli ilke meselesine ilişkin hatalı görüşlerini reddeden ve bunun yerine doğru görüşler getiren bir hat izlemesine rağmen ne yazıkki Kruşçevci revizyonistlerin ısrarlarının bir ürünü olan 20. Kongrenin ovlmesi gibi bir büyük lekeye daha sahiptir. Uluslararası Komünist Hareket, 20. Kongrenin Deklarasyonda "tarihsel kararlar", "Dünya komünist hareketinde yeni bir çığır" vs. Kruşçev vari nitelikleriyle oğlmesinin zararlarını görmüş ve acısını çekmiştir.

Yukarıdakilere ek olarak Deklarasyonda bazı küçük hatalar da mevcuttur. Bunları burada belirtmeyi gereksiz görüyoruz.

Olumlu ve olumsuz yönleriyle ele aldığımızda sunları söyleyebiliriz:

Deklarasyonun olumlu yanı ağırlıktadır, z Marksist-Leninisttir. Deklarasyonun Marksist-Leninist özünü savunmalı, revizyonist tesbitlere karşı çıkmalıyız. Deklarasyonun esas olarak olumlu bir rol oynadığını savunmalıyız.

Deklarasyon Kruşçevci revizyonistlere karşı verilen bir mücadelenin ürünüdür. Onların geriletilmesi, köşeye sıkıştırılması temeli üzerine ortaya çıkılmış, içinde bazı ciddi hatalar barındıran Marksist-Leninist bir belgedir. Ama bu belgeyi KP ve onu destekleyen partilerin iddia ettiği gibi Uluslararası KH'in "ortak proğramı" veya "pltformu" saymak veya görmek doğru değildir. Çünkü bu belge bazı ilkeleri revize eden ve bağrında ciddi hatalar taşıyan bir belgedir. Bundan dolayı (UKH)'in proğramı veya pltformu olamaz.

Saflarımızdaki revizyonist-troçkist izgi 1957 Deklarasyonunun, revizyonizmle kötü bir uzlaşma, revizyonizme ve karşı-devrime hizmet e-

den bir uzlaşma olarak görüyor. Dolayısıyla Deklarasyona Kruşçevci revizyonistlerin dayatması sonucunda kabul edilen bir belge olarak değerlendiriyor. Bu kananın anlayışına göre kruşçevcilerle birlikte yayınlanan deklarasyon oportünist lekeler taşınamalı, lekesiz, mükemmel ve dört dörtlük bir içerikte olmalıydı. Bu kanat, açıktır ki Deklarasyonun hangi tarihi şartlarda imzalandığını, komünist güçlerle revizyonist güçlerin durumunu, uzlaşmanın nasıl bir uzlaşma olduğunu ve neye hizmet ettiğini sormuyor ve bu tip sorular üzerinde kafa yorma zahmetine girmiyor, kararını Deklarasyondaki birkaç ciddi hataya bakarak veriyor. Sınıf mücadelesinde bu tip uzlaşmalar olurmu olmazmı? Bunlar için mesele değildir.

Deklarasyonun modern-revizyonistlerle yapılan bir uzlaşma olduğu, "ama koşulların zorunlu kıldığı bir uzlaşma" olduğu açıktır. Önemli olan bunun nasıl bir uzlaşma olduğudur. Lenin'in dediği gibi, "uzlaşma vardır, uzlaşma vardır. Her uzlaşmanın ya da uzlaşma çeşidinin durumunu ve somut koşullarını tahlil etmesini bilmek gerekir." (Sol Komünizm, sf.30) "Kabulü olanaksız uzlaşmaları, oportünizmi temsil eden uzlaşmaları, devrimci sınıfa ihanet niteliğindeki uzlaşmaları" (Lenin'in) diğerlerinden olumlu, devrimci veya marksist-leninist olanlardan ayırtetmeliyiz. Yapılan uzlaşma neye hizmet ediyor? Esas olarak devrime mi yoksa karşı-devrime mi hizmet ediyor? Esas olarak ML'e mi yoksa revizyonizme mi hizmet ediyor? Mesele budur.

Hayat, 1957 Deklarasyonunun, emperyalizme ve karşı-devrime değil; revizyonizme değil, ML'e hizmet ettiğini gösteriyor. Hiç bir anti-ML akım bu gerçeği değiştiremez.

Partimiz, 1957 Deklarasyonun devrimci özünü kararlılıkla savunmalı, keskin solcu ve devrimci görünüm altında bu özü reddetmek isteyen revizyonist ve troçkist akımı altetmelidir. Partimizin güçlenmesi, kararlı bolşevik bir ruh kazanması, çelik disiplinli bir savaş örgütü durumuna gelmesi bu tip sınavları başarıyla vermesine bağlıdır.

63 POLEMİKLERİ:

Bu konuda revizyonist-troçkist YD çizgisi şunu savundu; araştırma yetersizdir. Bu tartışılmamalı araştırma inceleme yapmadan sonuç koymak yanlış-
tır. Bu konuda araştırma sonuçlanana kadar bu belgelerin ML olarak savunulması askıya alınmalıdır. Bu belgeler ML hareketin platformu olamaz, bu temelde bir birlik koftur.

İkinci görüş: Bu belgeler ML belgelerdir. Ve bu belgeler dünya komünist hareketinin platformudur. Ancak bunlar geliştirilmelidir. Parti çizgimiz önemli ölçüde bunlar üzerinde şekillenmiştir. Bunların askıya alınması, parti çizgimizi askıya almaktır. Bu ikinci görüş aşağıdaki şekli ile karar haline geldi.

3 NOLU KARAR:

63 Polemikleri parti çizgimizin üzerinde inşa edildiği ML platform niteliğindedir. Bu anlamda bu belgeleri askıya almak parti çizgimizi askıya almaktır. Askıya alınması mümkün değildir. O günden bugüne olan ideolojik saflaşmalar gözönünde bulundurulursa günümüz koşullarında yetersiz olduğu, bazı hatalı yanlar taşıdığı (57/60 Deklerasyonlarının ve belgelerinin uluslararası komünist hareketin programı olarak görülmesi ve derinleştirilmesi gerektiği doğrudur. Bu platform temelinde UKH'ne çağrı yapılarak üzerinde tartışılmalı; modern revizyonizme, ÜDT'ne, AEP modern revizyonist-troçkist çizgiye karşı verilecek olan ideolojik mücadele ile birleştirilerek UKH'nin örgütsel birliğinin temelini oluşturacak program çıkarılmalıdır. Bu uzun bir mücadelenin ürünü olacaktır.

YD çizgisi bu konununda kendi yazıları parti içinde okunmadığı için tartışılmamasını ve bu gündem maddesi ile ilgili karar alınmamasını savundular. Bu reddedildi.

DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE İLGİLİ-

(K)'mız bu gündem maddesinde, Mao Zedung yoldaşa getirilen eleştirilerden Demokratik Halk Devrimi (DHD) ve Demokratik Halk İktidarı (DHI)-na ilişkin olanları tartıştı ve sonuca bağladı.

Bu konuda, AEP donek yönetici klğinin Mao Zedung ve Çin Devrimi nezdinde ML'e inkârcı bir saldırı cephesi açmasıyla birlikte güncellik kazandı. Başlangıçta tartışmanın odak noktası, AEP'nin getirdiği "eleştiriler" olarak düşünülmüştü, fakat tartışma ilerledikçe tartışmanın merkezi, parti içi iki çizgi mücadelesine kaydı.

Partimizin asgari programı, önder yoldaşımız İbrahim KAYPAKKAYA tarafından, Çin (DHD)e ve Mao Zedung'un bu konudaki genel öğretisine dayandırılmıştır.

Parti içindeki ikinci çizgi ise, AEP'nin Mao Zedung ve Çin DHD'ne yönelttiği aşırı inkârcı ve ikiyüzlü saldırıya katılmadığını söylemesine rağmen AEP çizgisinden etkilenmekte ve daha üstü örtülü bir tarzda revizyonist ve troçkist tezler ileri sürmekteydi. İkinci çizginin bu gündem maddesine ilişkin temel tezleri şu dört noktada yoğunlaşmaktadır.

1) Çin DHD'nin bütün temel sorunları, Lenin, Stalin ve Komintern tarafından çözülmüş ve ÇKP'nin önüne konmuştur:

■ Çin, emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürgesi durumunda olan bir ülkedir. Dolayısıyla Çin Devriminin birinci temel özelliği onun bir anti-emperyalist devrim olmasıdır. Bu, onu Rus Devriminden ayıran ana özelliktir.

■ Çin toplumunda feodalizmin artıkları tayin edici bir yer tutmaktadır ve aynı zamanda emperyalizminde esas dayanağını oluşturmaktadır. Buradan Çin Devriminin ikinci temel özelliği çıkar: Çin Devrimi aynı zamanda anti-feodal bir devrim olmak zorundadır ve Demokartik Devrimin özü de toprak devrimidir.

■ Çin vb. ülkelerde, anti-emperyalist ve anti

mücadeleye önderlik görevini proleterya omuzlamak zorundadır. Çünkü burjuvazinin komprador olan kesimi emperyalizmin ajanı durumundayken, milli olan bölümünde nihayi amacı, emperyalizmle uzlaşan bir burjuva diktatörlüğü kurmaktır.

II Çin vb. ülkelerde milli burjuvazinin bir kanadı belli durumlarda devrime katıla bilir. Bu, özellikle anti-emperyalist yönün ön plan-
da olduğu dönemlerde mümkündür. Fakat devrim ilerledikçe, onlar da karşı-devrim kampında yer alacaklardır.

III Çin Milli Demokratik Devrimi ancak işçi-köylü devrimci demokratik diktatörlüğü (İKDDD) altında tamamlana bilir proleterya diktatörlüğüne geçilebilir. Dolayısıyla başlangıçta bir cephe iktidarı altında devrim ilerletilirken ileride işçi-köylü sovyetleri kurmak zorunlu olacaktır.

IV Çin'de silahlı karşı devrimle silahlı devrim baştan beri karşı-karşıyadır ve bu onun bir üstünlüğüdür. (Ayrıca Komintern 1930'dan itibaren devrimci üst alanlarının kurulmasının gerekliliğini ve nisbeten uzun sürecek bir köylü savaşı ile buradan şehirlerin kuşatılıp şehirlerde de ayaklanmalarla iktidarı almanın mümkün olduğunu ortaya koymuştur.)

Çin DHD'nin genel çizgisi böylece ortaya konmuştu. Ve Komintern ÇKP'ne bir dizi taktik konularda da (Goumindang ve sol Goumindang ile ittifak, işçi-köylü sovyetlerine geçiş, anti-Japon milli cepheye geçiş vb.) önderlik etti. Mao Zedung Komintern'in çizgisini hayata uyguladı. Fakat onun bu konuda ML'e bir katkısı yoktu. (Onun Marksizm-Leninizm'e tek katkısı olan Halk Savaşı dışında.)

2) Mao Zedung, 2. Dünya savaşı ve Japon işgali şartlarında ortaya çıkan milli burjuvazi ile ittifak imkânlarını genelleştirme eğilimi taşımaktadır. Bu yanlıştır.

Yine Mao Zedung "Yeni Demokrasi" makalesinde doğru olarak DHD'nin "bir kaç devrimci sınıfın ortak iktatörlüğü" olarak tanımlamakta fakat

proleterya devrimi için, yeni demokratik devlet-ten, durmaksızın İKDDD'ne geçmenin gerekliliğini koymaktadır. Burada/ burjuvazinin ortak olduğu bir iktidardan sosyalist devrime nasıl geçileceği belli değildir.

Bu eksiklik sonra 1950'da, DHİ'nin özünün proleterya diktatörlüğü olduğunu söylemeye dönüşmektedir. Halbuki milli burjuvazinin bir bölümünün ortak olduğu bir iktidarın özünde proleterya diktatörlüğü olması imkânsızdır. Mao Zedung burada ilkesel bir konuda revizyonist bir hataya düşmektedir.

3) Ülkemizde de DHD'nin genel slôganı İKDDD olmalıdır. Milli burjuvazinin sol kanadı ile ittifak,

proleteryanın köylülük ile ittifakının gücünü ve proleteryanın örgütlenme ve bilinç düzeyine bağlı olarak ele alınacak bir sorundur. Milli burjuvazi devrime katılsa ve devrim onunla ittifak içerisinde başarılsa bile, proleterya, gücü el verdiği anda onu iktidardan dıştalama-lı ve İKDDD'nü kurmalı; sosyalist devrime geçişi güvence altına almalıdır. Çin'de de 1952'den itibaren yapılması gereken buydu.

4) Halk Savaşı askeri stratejisi, Mao Zedung-un ML'e katkısıdır. Ancak bu askeri strateji tüm yarı-sömürge ülkeler için genelleştirilmemelidir.

Ayrıca partimizin askeri çizgisinde Halk Savaşına ilişkin olarak getirilen, "kırlarda çalışma esas, şehirlerde çalışma talidir", "parti dışındaki örgütlenmeler içinde ordu esas diğerleri talidir" vb. ilkeler, her zaman geçerli ilkeler olarak konmamalıdır. Devrimin güçlerinin karşılıklı gelişmesi her dönemde somut olarak incelenmeli ve ona göre esas-tali ilişkileri saptanmalıdır.

YD çizgisinin bu dört noktada özetlenen görüşleri Parti II. K'mızda revizyonizm ve troçkizm kırması ve AEP'den etkilenme sonucu oluş-

muş görüşler olarak mahküm edildi.

Neden bu görüşler revizyonizm-Troçkizm kar-
masıdır?

1) YD çizgisi, Mao Zedung'un DHD/DHİ'ne iliş-
kin olarak ML'e yaptığı katkıları reddedebilmek
için Stalin ile Komintern'in otoritesinin ardı-
na sığınmaya çalışmaktadır. Stalin'in onderli-
ğinde Komintern Çin Devriminin temel sorunları-
nın önemli bir bölümünü çözmüştür. Taktik sorun-
larına da esas itibarıyla doğru önderlik etmiş-
tir. Fakat Komintern ve Stalin, kendilerinin de
belirttikleri gibi, bazı hatalar da yapmışlar-
dı. Ve Çin Devriminin bazı temel sorunlarının
çözümü, Çin pratiğini ML ışığında özümleyen
Mao Zedung tarafından yapılmak zorunda kaldı.

II Stalin yoldaş Çin Devriminin Milli Demok-
ratik Devrim aşamasında olduğunu ortaya koydu.
Bunun Çin toplumunun, emperyalizmin bir yarı-
sömürgesi olmasının ve de bu toplumda, emperya-
lizmin destegindeki feodal kalıntıların sömürü
ve baskıda hakim unsurlar olmasının doğrudan
sonucu olduğunu vurguladı. Mao Zedung yoldaş bu
genel önermeleri zenginleştirdi. Çin toplumunun
sosyo-ekonomik yapısının etraflı bir tahlilini
yaptı, Çin'in iktisadi ve siyasi gelişmesi den-
gesiz, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke oldu-
ğunu kanıtladı. Bu toplumdaki çelişmelerin so-
mut bir tahlilini yaparak, devrimin gelişmesini
belirleyen iki temel çelişmenin "Çin ile emper-
yalizm arasındaki çelişme ve feodalizmle halk
kitleleri arasındaki çelişme" (SE, C.1, sf.311)
olduğunu; bunlardan birisinin baş çelişme olma-
sına göre, devrimin yönteminin ve taktiklerinin
değişeceğini net bir şekilde ortaya koydu. Çin
Devrimi ilk aşamasının "yeni tipte bir burjuva
demokratik devrim" genel karakterinde olmasına
ragmen baş ve tali çelişmeler arasındaki iliş-
ki ve değişikliklere göre, devrimin alt aşamala-
ra ayrılacağını ortaya koydu.

Mao Zedung yoldaşın Çin'in sosyo-ekonomik ya-
pısı, temel, baş ve tali çelişmeleri sınıfları-
nın tahlili ve bunları yapmak için daha da gelişt-
tirdiği çelişmeler öğretisi; emperyalizmin boyun

durugu altındaki ülkelerin komünistlerine, kendi toplumlarının tahlillerini yapabilmeleri için birer ML silahtır. Bunların ML'e katkı olduklarını reddetmek; her şeyi Stalin ve Komintern çözmüştü demek inkârcılıktan başka bir şey değildir.

■ Stalin yoldaş, Çin Devriminde milli burjuvazinin rolü meselesini teorik olarak çözemedi. Çözemezdi; çünkü teoriyi dayandırabilecek yeterli sosyal pratik henüz oluşmamıştı. Stalin onderliğinde Komintern, burjuvazinin devrim karşısındaki tutumuna somut olaylar çerçevesinde ve esas olarak doğru tavırlar takındı ve taktiklere çözümler getirdi. Stalin; anti-emperyalist mücadele on planda olduğu Kanton döneminde milli burjuvazi ile cephe taktigini; toprak devriminin gelişmesi ile birlikte milli burjuvazi devrime sırtını dönünce sol Goumindang'la ittifakı savundu. Fakat devrim ilerledikçe Vuhan'ın da devrimi terkedeceğini ve işçi-koylu sovyetlerine geçilmesinin zorunlu olduğunu söyledi. Eğer bu, somut gelişmeler karşısındaki taktik bir tutum olmaktan çıkarılır da stratejik bir slogan haline getirilirse (YD çizgisinin yaptığı gibi), hem Stalin yanlış yorumlanmış olur, hem de Mao Zedung'un yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkeler için geliştirdiği halkın birleşik cephesi (HBC) stratejik sloganına revizyonist demek kaçınılmaz olur.

Mao Zedung'un milli burjuvaziye tahlili ve buna bağlı olarak ortaya koyduğu HBC stratejik sloganı Çin Devrimi ile göz kamaştırıcı bir biçimde kanıtlandı. Mao Zedung milli burjuvazinin emperyalizm ve feodalizm tarafından desteklenen ve bu nedenle anti-emperyalist, anti-feodal devrimden objektif olarak çıkarı olan, zayıf ve bu nedenle de emperyalizm ve onun uşakları ile uzlaşmaya yatkın, kararsız bir devrimci sınıf olduğunu daha 1926'da ortaya koydu ve bu tahlile sonuna kadar sadık kaldı. Milli burjuvazi zayıf olmasına rağmen bir yandan köylülük ve küçük burjuvazi üzerindeki etkisi nedeniyle siyasi açıdan diğer yandan da Çin gibi geri bir toplumda milli kapitalizmi temsil etmesi nedeniyle iktisadi açıdan Çin proletervası için önemli

bir kitlesele müttefik idi, ve Mao burjuvazi ile ittifak meselesini, Çin Devriminin üç temel meselesinden biri olarak koymuştur: "Partinin... gelişmesi ve sağlamlaşması kaçınılmaz olarak burjuvazi ve silahlı mücadele ile olan ilişkilere bağlıdır. Parti burjuvazi ile birleşik cephe kurmaya da mecbur kaldığında (abç.) bunu bozma meselelerinde doğru bir siyasi çizgi izlediği zaman, gelişme, sağlamlaşma ve bolşevikleşme yolunda ileri bir adım atmış olur... Aynı şekilde devrimci silahlı mücadele meselesini doğru bir şekilde ele aldığında gelişme ve sağlamlaşma, bolşevikleşme yolunda ileri bir adım atmış olur. Böylece, birleşik cephe, silahlı mücadele ve partinin inşası, Çin devriminde partimizin üç temel meselesidir." (SE, C.2, sf.288-289) "Çin toplumunun ortasının büyük, iki ucunun küçük olduğu, ara sınıf kitlelerini kazanmadıkça ve onların kendi şartlarına uygun düşen rolü oynamalarına imkân vermedikçe komünist partisinin Çin'in meselelerini çözmeyeceği kavranmalıdır." (SE, C.2, sf.472)

† Mao Zedung "Yeni Demokrasi" (1940) ve "Koalisyon Hükümeti Üzerine" (1945) makalelerinde birleşik cephe sorununu birkez daha programatik bir biçimde koymuştur:

"Bu devrim, birinci aşamada, yeni demokratik bir toplum ve bütün devrimci sınıfların ortak diktatorluğu altında bir devlet kurmak amacıyla proleteryanın onderlik ettiği yeni tipte bir devrimdir. Bu devrimin gelişme süreci içinde, düşman tarafında ve müttefiklerimizin saflarında meydana gelen değişikliklerden dolayı, bir kaç alt aşama daha olabilir, ama devrimin temel niteliği değişmez." (SE, C.2, sf.345) (abç.)

"Yeni Demokrasi genel programımız bütün burjuva devrim aşaması boyunca, yani bir kaç on yıl, değişmeyecektir. Fakat bu aşama boyunca dönem dönem şartlar değişmiştir ve değişmektedir. Ve bizim de özel programımızı buna uygun olarak değiştirme zorunluluğumuz sadece doğaldır. Örneğin, yeni demokrasi genel programımız Kuzey seferi, Toprak devrimi ve Japonya'ya karşı direnme savaşı **donemleri boyunca** aynı kaldı; fakat,

bu üç dönemde de dostlarımız ve düşmanlarımız aynı kalmadığı için özel programlarımızda değişiklikler olmuştur." (SE, C.3) (abç.)

Mao Zedung yoldaş, halkın birleşik cephesinin iktidarına dayanan yeni demokrasiyi "genel program", toprak devrimi döneminde kurulan işçi-köylü sovyetlerini ise "özel program" niteliğinde görmektedir. Stalin teorik olarak sorunu böyle net bir şekilde ortaya koymamıştır; Ama aksini de söylememiştir. YD çizgisi, Stalin'in Çin Devrimine ilişkin olarak öne sürdüğü somut tezleri mutlaklaştırarak, Mao Zedung düşüncesi ile taban tabana zıt bir sonuca varmaktadır. Aslında YD çizgisi bu konuda Stalin'den çok AEP'nin yarı-sömürgelerde tek aşamalı devrim teorisine daha yakın durmaktadır.

■ Çin Devriminde kıvılcık siyasi iktidarlar kurulup bunların yaşayabileceği, şehirlerin buralardan kuşatılabileceği ve uzun süreli bir savaşla iktidarın alınabileceği tezi, Mao Zedung yoldaş tarafından Çin pratiğine bakarak geliştirilmiştir. Bu tez tamamen ML olduğu için Komintern tarafından da giderek benimsenmiştir. Bu gerçeği ne aşırı inkârcı AEP örtebilir ne de; Mao Zedung'un bu katkısı YD çizgisi tarafından Komintern'e mal edilebilir.

■ Stalin ve Komintern'in ÇKP ve Çin Devrimine önderlik ve destekleri tayin edici olmuş ve hem devrimin hem de ÇKP'nin kısa zamanda güçlenmesinde çok önemli bir rol oynamıştır. Ama taktik bazı sorunlarda Stalin ve Komintern yanılabilmişlerdir, ve bunlarda Çin Devrimine zarar vermiştir. Birincisi, 1926'da yükselen köylü hareketi karşısında Stalin burjuvaziyle olan cephenin sarsılmaması kaygısıyla ÇKP'ne bir telgraf göndererek köylü hareketinin sınırlandırılmasını istemiştir. Fakat bunu bir kaç hafta sonra düzeltmiştir. 1931-35 arasındaki Wang-Ming'in "sol" çizgisinde ve Japonya'ya karşı direnme savaşının ilk yıllarında yine Wang Ming'in sağ çizgisinde, Stalin'in desteği önemli rol oynamıştır, Stalin'in 1945'te ÇKP'nin iç savaşa girişmesine karşı çıkmış ve uzun bir süre Çan Kay-

Şek ile ilişkisini sürdürmüştür. Fakat Stalin bütün bu hatalarını görmüş ve yanılmış olmaktan sadece mutluluk duyduğunu da büyük bir alçak gönüllülükle ortaya koymuştur.

2) YD çizgisi, Mao Zedung yoldaşın yeni demokrasi tezini ya hiç anlamamıştır, yada bile- rek baş aşağı çevirmeye çalışmaktadır. Yukarı- da gösterdiğimiz gibi yeni demokrasi Çin Devri- minin birinci aşamasını "genel programı"dır. Ye- ni demokrasi, proleteryanın onderliğinde, halk sınıflarının ortak diktatorlüğüdür ve amacı em- peryalizmi, komprador kapitalizmi, ve feodaliz- mi ülke içinde tasfiye edip, sosyalist devrimin yolunu açmaktır. YD çizgisi, bunun özel şartlar sonucu ortaya çıkmış bir taktik olduğunu ve Mao Zedung'un da bunu böyle koyduğunu fakat giderek bu özel durumu mutlaklaştırdığını söylüyor. YD çizgisine göre yeni demokratik devlet ancak özel şartlarda (devrimin anti-emperyalist yönü ön plan- da olduğu şartlarda) ortaya çıkabilecek geçici bir hükümet biçimi olarak görülmelidir.

YD çizgisinin bu tutumu, aşırı inkârcı AEP çizgisinden bir adım ileride fakat öz olarak aynı anlayıştadır. AEP'nin modern revizyonist- troçkist çizgisine göre, Çin'de kurulan yeni demokrasi proleterya onderliğindeki HBC'nin iktidarı değildir; çünkü Mao Zedung ve ÇKP ko- münist değillerdi. (AEP bu tezi ile komintern'i ve Stalin'i de el altında inkâr etmiş olmaktadır. Fakat, olağan üstü şartlarda burjuvazinin bir ke- simi ile geçici ittifaklar kurulabilir. Ancak bu ittifak "geçici bir hükümet olarak görülmeli, demokratik devrimi tamamlamanın tek yolu olan İş- çi Köylü Demokratik Diktatörlüğü (IKDD)ne geçil- melidir. YD çizgisi, ve ÇKP'nin komünist olduğunu ve Japonya'ya karşı milli burjuvazi ile bir itti- fak hükümeti kurmanın doğru bir taktik olduğunu kabul ederek AEP'nin aşırı inkârcılığını buda- makta fakat aynı "sol" görünümlü ittifak anlayı- şını onümüze sürmektedir.

"Lenin her devrimin temel meselesi devlet ik- tidarıdır! der. İktidarı elinde tutan hangi sı- nıftır yada hangi sınıflardır; devrimin si gereken

(hangi sınıftır yada sınıflardır; iktidarı alması gereken hangi sınıftır yada sınıflardır, işte her devrimin en temel sorunu budur."

"Devrimin şu yada bu aşaması boyunca yürürlükte kalan, partinin temel stratejik sloganları, Lenin'in bu ana tezine bütünüyle ve kayıtsız şartsız dayanmazlarsa, temel slogan olarak nitelendirilemezler." (Leninizmin Sorunları, sf.198)

Stalin yoldaşın alıntıda mükkemmel bir tarzda özetlediği gerçek Çin açısından ne anlam taşıyordu? Çin Milli Demokratik Devriminin devirmeyi amaçladığı düşman sınıflarla, iktidarı onlardan alması gereken sınıfların doğru bir tahlili-Çin Devriminin demokratik aşamasının "temel stratejik sloganını" ortaya çıkaracaktır. Mao Zedung'un bütün burjuva demokratik devrim boyunca kararlılıkla izlediği temel stratejik slogan şu olmuştur:

"İşçi sınıfının(komünist partisi aracılığıyla, onderliğinde ve işçilerle köylülerin ittifakına dayanan Demokratik Halk Diktatörlüğü, bu diktatörlük, uluslararası devrimci güçlerle tek bir vücut halinde birleşmelidir. Formülümüz, başlıca tecrübemiz, temel programımız budur." (SE, C.4)

Bu temel programa karşılık, gerek toprak devrimi döneminde ve gerekse iç savaş döneminde ÇKP içinde aşırı "sol" siyasî izleyenler ve savunanlar olmuşlardır. Onlar, iç çelişmenin baş çelişme olduğu bu iki dönemde de DHI sloganı yerine işçi-köylü sovyetleri fikrini savunmuşlardı. Bunlar, Çin toplumunun yarı-sömürge, yarı-feodal bir iktisadi, siyasî ve kültürel yapıya sahip olduğunu anlamayan; Çin toplumunun ortası büyük, iki ucu küçük bir toplum olduğunu kavramayan ve bunun sonucunda da "temel stratejik slogan" meselesini kavramayan "sol" dogmacılardır. Mao Zedung yoldaş toprak devrimi döneminde milli burjuvazinin gericiiliğinin yanında yer almış olması neticesinde kurulan işçi-köylü sovyetlerinin de yeni demokrasinin oğün için geçerli bir özel biçimini olduğunu vurguluyor ve şöyle diyor: "O dönemde milli burjuvaziye siyasî

bakımdan kazanmaya yada iktisadi bakımdan korumaya çalışmamamız gerektiği yada milli burjuvaziye karşı aşırı solcu siyasetimizin maceracı olmadığı sonucunu çıkarmamalıyız." (SE, C.4, sf.226) Buna bağlı olarak Mao Zedung yoldaş iç savaşın sonuna doğru yine benzer "sol " eğilimin geliştiğini belirtiyor ve "bu, ciddi bir ilke hatasıdır " (SE, C.4, sf.215) diyor. Bu bir ilke hatasıdır, çünkü proleteryanın ne kadar kararsız ve ikili karakterde de olsa objektif olarak devrimci olan bir sınıfı, önemli bir kitlesel müttefiki karşı-devrim kampına terk etmesine yol açıyor. Bu bir ilke hatasıdır, çünkü pek devrimci görünen larazanlığın ardında, DHD'nin başarmamasının yolunu döşüyor. Bu sapmanın ardında yatan Troçki'nin "tek aşamalı devrim" ve "sürekli devrim" anlayışıdır. Bu anlayışlarla gerek Stalin yolaş, gerekse Mao Zedung yoldaş sürekli mücadele etmişler; ve Çin Devriminin zaferi ancak troçkist sapmaların yenilmesiyle mümkün olabilmiştir.

YD çizgisi, yeni demokrasi programında Mao Zedung'un sosyalizme hangi iktidar altında geçilebileceği sorusunu cevaplamadığı; daha sonra da bu eksikliğin "DHİ özünde proleterya diktatörlüğüdür" tezi ile revizyonist bir sapmaya, bir ilke hatasına dönüştüğünü öne sürmektedir. YD çizgisinin yeni demokrasiyi anlamadığı yada başaşağı etmeye çalıştığı burada birkez daha görülmektedir.

Mao Zedung yoldaş daha "Yeni Demokrasi" makalesinde (1940'ta), DHİ'nin sadece emperyalizm ve feodalizmi tasfiye etmekle kalmayacağını fakat sosyalizme geçişin yollarını da açacağını da ortaya koydu:

"Devrimimizin birinci adımı yada aşaması, kesinlikle, Çin burjuvazisinin diktatörlüğü altında kapitalist bir toplum kurulması değildir ve olamaz da; devrimimiz, Çin proleteryasının önderliğinde, Çin'in bütün devrimci sınıflarının ortaklaşa diktatörlüğü altında yeni demokratik bir toplumun kurulmasıyla sonuçlanacaktır. O zaman devrim, Çin'de sosyalist bir toplumun kurulacağı ikinci aşamaya doğru ilerletilecektir."

(SE, C.2, sf.349)

Mao Zedung yoldaş DHİ'nin tam bir proleterya diktatörlüğüne geçmek için elverişli bir iktidar biçimi olarak görmüştür ve bu doğrudur. Bu yüzden Mao Zedung, "Koalisyon Hükümeti Üzerine" makalesinde, yeni demokrasinin o günün şartlarına uygun özel programı olan "demokratik koalisyon hükümeti" ile yetinilemeyeceğini, anti-emperyalist yönetim gerçekleştirildikten sonra Demokratik Halk İktidarına geçilmesi için mücadele edilmesi gerektiğini koyuyordu. Mao Zedung yoldaş DHİ'nü, burjuvazinin kullanabileceği bir devlet olarak değil de proleteryanın hedefine doğru giderken kullanacağı bir geçiş biçimi olarak gördüğünü, "Demokratik Halk Diktatörlüğü" (1949) makalesinde bir kez daha şöyle koyuyordu:

"Biz burjuvazinin siyasi partilerinin karşıtıyız, onlar sınıfların, devlet ve partilerin ortadan kalkmasının sözünü etmekten korkuyorlar. Biz tam tersine bunların ortadan kalkmasını sağlayacak şartların yaratılması için vargücümüzle çalıştığımızı açıkca söylüyoruz. Komünist partisinin önderliği ve Halk Diktatörlüğünün Devleti-bu şartlandandır. Bu gerçeği kabul etmeyen komünist değildir." (abç.) (SE, C.4, sf.443)

"Geriye milli burjuvazi kalıyor... Sosyalizmi gerçekleştirme, yani özel girişimi devletleştirme zamanı geldiğinde, bu sınıfı eğitme ve yeniden bilinçlendirme çalışmasını bir adım ileri götüreceğiz. Halkın elinde güçlü bir devlet cihazı var; milli burjuvazinin baş kaldırmasından korkmak için hiç bir neden yok." (age, sf.452)

Bütün bunlardan açıkca görülmektedir ki, YD çizgisinin iddiasının tersine, Mao Zedung yoldaş DHİ'nin proleteryanın emekçi sınıflarla ittifak içinde sosyalizme geçmek için kullanabileceği bir iktidar biçimi olarak görmüştür. Dolayısıyla YD çizgisinin 1956 öncesinde Mao Zedung'a getirdiği, "sosyalist devrimi gerçekleştirmek için gerekli olan iktidar biçimini koyamamıştır" "bilimli" eleştirisi gerçeklerle bağdaşmıyor.

Mao Zedung yoldaşın DHİ konusu 1949'dan ön-

ce ve sonra söylediklerinde bir tutarsızlık yoktur. O, DHİ'ni özünde bir proleterya diktatörlüğü olarak görmüştür ve bunu ÇKP'nin 8.PK'ında açık bir şekilde formüle etmiştir.

YD çizgisinin AEP'den etkilenecek, DHİ'nin özde bir proleterya diktatörlüğü tezine yönelttiği "ilkesel" eleştirisi, onun revizyonist-troçkist çizgisini bir kez daha gözler önüne sermektedir. Bu yoldaşlara göre demokratik partilerinin kısıtlanmış özgürlüklerinin olduğu bir iktidar hiç bir şekilde öz itibarıyla bir proleterya diktatörlüğü olamaz.

Lenin, "Proleterya Devrimi Ve Dönek Kautsky" adlı eserinde, Kautsky'nin proleterya diktatörlüğünü reddetmesine karşı giriştiği polemikte şunu söylüyor:

"Burjuvazinin ayrıcalıklarından (doğru tercüme:Seçme ve seçilme haklarından,Bn.) yoksun bırakılması proleterya diktatörlüğünün zorunlu ve vazgeçilmez bir koşulu değildir."(Bil. ve Sos. Yay. sf. 122)

Çünkü der Lenin, proleterya diktatörlüğünün genel teorik sorunlarıyla ulusal biçimlenmelerini karıştırmamak gerekir ve şöyle devam ediyor:

"Kabul etmek gerekir ki, sömürücüleri ayrıcalıklarından yoksun bırakmak (yani biçimsel olarak da demokrasiden dıştalama-Bn.) konusu yalnızca bir Rus (aç. L.) sorunudur. Ve genel olarak proleterya diktatörlüğünün bir sorunu değildir." "Bu, "tamamen ulusal bir sorundur". (age. sf.105)

"Kapitalizmin ulusal özellikleri ne olursa olsun, sömürücülerin demokrasinin şu yada bu biçiminde sınırlandığı, (tamamen yada kısmen) ortadan kaldırıldığı ülkelerde bu sorun şu yada bu kapitalizmin, şu yada bu devrimin ulusal özellikleri sorunu. Teorik sorun değişiktir: Sömürücü sınıfa ilişkin demokrasiyi ortadan kaldırma-
dan proleteryanın diktatörlüğü mümkün müdür?" (age, sf.106)

Bu teorik sorununun cevabını da Lenin yoldaş, ısrarla, burjuva demokrasisinin (yani burjuva dev-

letin) zor yoluyla (devrim ·barışçıl· yoldan da gerçekleşmiş olsa, zor kullanımı hala geçerlidir sadece zor şiddet şekline dönüşmeden kullanılmış olur) yerle bir edilmesi; ve yerine yeni bir zora dayanan proleterya demokrasisinin konması gerektiğini ortaya koyuyor.

O hald sorun, "öz" ile "ulusal biçimlenmeleri" ayırabilme sorunudur.

Stalin yoldaş proleterya diktatörlüğünün en temel üç özelliğini şöyle koymuştur: "Proleterdiktatörlüğü, ittifakın yönetici gücünün proleterya olması koşuluyla, sermayenin devrilmesi, sosyalizmin kesin zaferi için proleterya sınıfı ile köylülüğün emekçi kitlelerinin ittifakıdır" (Leninizmin Sorunları, sf.105). Bu tanım, Lenin yoldaşın proleterya diktatörlüğü hakkında hem genel teorik, ve hem de rusya özelliği için söyledikleri ile tam bir uyum teşkil etmektedir. O halde bir iktidarın "öz" itibarıyla proleterya diktatörlüğü sınıflamasına girip girmeyeceğini anlamak için şu üç kıstasa bakmak gerekir:

1) Proleteryanın emekçi halk kitleleri ile özel bir ittifak biçimi,

2) Bu ittifakta proleteryanın yönetici güç olması, yani siyasi hegemonyasını tesis etmesi,

3) Ve proleterya onderliğindeki bu ittifakın sosyalizmin kesin zaferine yönelmiş olması.

Bu kıstaslar temelinde ve Lenin yoldaşın meselenin teorik ve ulusal biçimlerini ayırışını gözönüne alarak Çin'deki DHİ'na bakarsak, onun "özünün" proleterya diktatörlüğü olduğunu görürüz. Proleteryanın komünist partisi aracılığı ile uyguladığı siyasi hegemonyası; proleteryanın halkın emekçi kesimi ile olan temel ittifakı ve bu ittifakın sosyalist dönüşüm için mücadele ediyor olması, Demokratik Halk Diktatörlüğünün özünü teşkil eder. Burada devrimci demokratik aydınların ve milli burjuvazinin devrimci kanadının partilerinin "ayrıcılıklarından yoksun bırakılmış" olmaları, iktidarın özü meselesini değiştirmez. Çünkü devrimin gelişmesi içinde Çin burjuvazisinin bu kesimini demokrasiden dışala-

ma zorunluluğu (Rusya'daki durumun tersine olarak) dogmamıştır; tam tersine onlara sınırlandırılmış bir özgürlük tanınması, başlangıçta, proleteryanın siyasi ve iktasi araçlarına uygun düşüyordu. Bu nedenle geçiş anayasasında kabul edilen "altı ilkeye" (ki, bu ilkelerin özü, Komünist Partisinin hegemonyasını kabul etmek ve sosyalist dönüşüme karşı koymamaktır.) bağlı kalmak şartıyla Demokratik partilere izin verilmiştir. Büyük Proleter Kültür Devrimi ile de,

milli burjuvazi tüm ayrıcalıklardan yoksun bırakılarak proleterya diktatörlüğü sağlamlaştırılmıştır.

Ve bu durum, biçime aittir; öze ait değildir. Amaçları bakımından, önderliği ve örgütlenişi bakımından ve esas ittifakları bakımından Demokratik Halk İktidarı, daha geri seviyede olan öz itibarıyla bir proletarya diktatörlüğüdür. Bu gerçeği reddetmek Troçkinin "salt proleter devrimciliğin"den etkilenmektir.

3- Parti çizgimizle yurt dışı çizgisi arasında, Çin devriminin değerlendirilişine ilişkin temel farklılık Türkiye devriminin sorunlarına da yansımadan edemezdi. Nitekim gerek Konferans öncesi, gerekse Konferans içindeki tartışmada asgari programımıza ilişkin olarak yurt dışı çizgisinin parti çizgimizden temelden sapmış olduğu, II. Konferansımız tarafından tesbit edildi. II. Konferansımızın büyük çoğunluğu şu görüşleri dile getirdi:

★ YD çizgisi, Türkiye'nin yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahip olduğunu söylemekle birlikte komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomilerinin iç içe girmiş olduğunu ve bunda da hakim unsurun geri bir kapitalizm olduğunu öne sürmektedirler. Buna bağlı olarak da toplumumuzda bugün baş çelişmenin "yerli gericilik (komprador burjuvazi+ toprak ağaları) ile halk yığınları arasında" olduğunu söylemektedir. Geri ve komprador nitelikte bir kapitalizm alt yapıda hakim olduğu için, milli burjuvazinin devrimciliği çok kısıtlıdır ve emperyalizmin baskısı iyice arttığı zamanlarda gündeme gelir. Devrimin ilk aşaması Demokratik Devrim-

dir; ancak feodalizmin tasfiyesi merkezi sorun olmaktan çıkmış, emperyalizmin desteğindeki siyasi gerici-
liğin yıkılması merkezi sorun haline gelmiştir.

★ Buna bağlı olarak yurt dışı çizgisi, Rusya devrimi ile Türkiye devrimi arasındaki tek temel farklılığı, birincisinin emperyalist bir ülke, ikincisinin emperyalizmin boyunduruğu altında bir ülke olması olarak görmektedir. Bu ise, yurt dışı çizgisini savunan yoldaşların, Türkiye devriminin strateji ve taktik sorunlarına Rus devriminin strateji ve taktiklerini, Çin devriminkinden daha yakın ve geçerli görmelerine yol açmaktadır.

★ Buna bağlı olarak yurt dışı çizgisi, Türkiye Devriminin temel stratejik sloganının Demokratik Halk İktidarı değil, İşçi Köylü Devrimci Demokratik Diktatörlüğü olması gerektiğini; milli burjuvazinin devrimci kanadı ile ittifakın özel uluslararası ve ulusal şartlarda mümkün olabileceği geçici bir taktik sorun olduğunu söylemektedir.

★ Ve bunlara bağlı olarak yurt dışı çizgisi devrimin yolu olarak Halk Savaşını genel anlamda savunmakla birlikte bu stratejinin geçerliliğini esas olarak emperyalist sömürü ve baskının ülke içindeki varlığına bağlamaktadır. Bu nedenle de, şu anda ülke emperyalizmin fiili işgali altında olmadığından, temel mücadele biçimini savaş, temel örgütlenme biçimini ordu ve temel çalışma alanlarını da kırılık bölgeler olarak görmemektedir. Bu yoldaşlar, ayaklanmaların ve gerilla mücadelelerinin hem zaman hem mekân içinde koordine edildiği, birbirini izlediği vb. bir iktidarı ele geçirme yolu öngörmektedirler.

★ Yurt dışı çizgisinin asgari programa ilişkin bütün bu görüşleri, İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş tarafından konulan parti çizgimizle taban tabana zıt, revizyonizm-troçkizm kırması görüşlerdir. Partimiz ideolojik ve siyasi mücadele tarihinde bu temel noktalarda özetlenen oportünist çizgiyle sürekli mücadele etmek zorunda kalmış ve bu mücadele içinde gelişmiş güçlenmiştir. Yurt dışı çizgisinin asgari programa ilişkin bu tezleri, 1976'da partiden tasfiye edilen Koordinasyon Komitesi hizibinin siyasi çizgisiyle esas olarak çakışmaktadır. Yurt dışı çizgisi, HK, HB, HY gibi küçük-burjuva siyasetlerinin revizyonizm-

troçkizm kırması asgari programıyla aynı paralele düşmektedir.

4- Konferansımız, Demokratik Halk Devrimi-Demokratik Halk İktidarı sorununa ilişkin olarak Mao Zedung yoldaşın Halk Savaşı teorisi üzerine de tartıştı. Bütün yoldaşlar, AEP'nin modern-revizyonist-troçkist çizgisinin Halk Savaşına getirdiği "eleştiri"lerin Marksizm-Leninizme bir saldırı olduğu bu teorinin Mao Zedung yoldaş tarafından Marksizm-Leninizmin teorik hazinesine yapılan bir katkı olduğu noktasında birleştiler. Ancak bu birliğin sağlam bir birlik olmadığı, Halk Savaşının içeriği üzerine yürütülen tartışmadaki iki çizgi mücadelesiyle kanıtlandı. Yurt dışı çizgisi birinci olarak, Halk Savaşının bütün yarı-sömürgeler için genel geçerli bir strateji olarak görülemeyeceğini, devrimin yolunun her yarı-sömürge ülkede devrim ve karşı-devrim güçlerinin somut değerlendirmesine bakılarak saptanabileceğini savunmaktadır. Konferansımız bu görüşü reddetti. Bunun somut durumun somut tahlili adına, genel geçerli olan somut bir durumu tesbit etmek olduğunu ortaya koydu. Genel olarak sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde, iktidarın uzun süreli bir köylü savaşıyla parça parça ve kırlardan şehirleri kuşatarak ele geçirilmesi, bu ülkelerin şu genel ortak özelliklerinden kaynaklanmaktadır: Bu ülkeler emperyalizmin doğrudan ya da dolaylı işgali altındadırlar ve bu ülkelerde feodal kalıntılar ya çok önemli ya da hakim bir yer tutmaktadır. Gerek ulusal sorun ve gerekse feodalizmin tasfiyesi sorunu devrim ordusunun esas gücünün köylülerden oluşmasını zorunlu kılmaktadır. Genel olarak ülkede emperyalizmin ve feodalizmin varlığı, devrimin güçlerini şehirlere göre kırlarda daha avantajlı kılmaktadır. Halk Savaşının sömürge, yarı-sömürge ülkeler için genel geçerli bir strateji olduğu bir dizi ezilen halkların somut devrimci mücadeleleriyle kanıtlanmıştır ve kanıtlanmaktadır. Ama bu istisnalar olmadığı veya olmayacağı anlamına gelmez. Daha bir dizi tali etkenin ve uluslararası gelişmenin de etkilmesiyle bazı yarı-sömürgelerde, veya aynı ülke içinde bazı dönemlerde, iktidarı toplu ayaklanma yoluyla ele geçirmek mümkün olabilir. Ne varki, istisnalar kaideyi bozmaz. Yurt dışı çizgisi ikinci olarak, Halk Savaşı teorisini "askeri strateji" adlandırması altında basitce bir "şiddetin kullanma biçimi" dere-

kerekesine düşürmektedir. Halk Savaşı sadece askeri anlamda şiddetin kullanılış yolu değildir, o bunun da ötesinde, işçi-köylü temel ittifakının gerçekleştirilmesinin yolu; kızıl siyasi iktidarlar kurarak kitlelere devrimci alternatifin propagandasının ve kitleleri eğitip bilinçlendirmenin yolu; köylüleri örgütlendirmenin yolu ve partinin inşasının yoludur. Mao Zedung yoldaşın ve parti çizgimiz Halk Savaşının Marksist-Leninist kavrayışı budur.

Parti II. Konferansımız yukarıda özetlediğimiz bu tartışmaları yürüttükten sonra, bu gündem maddesiyle ilgili olarak şu kararı formüle etti ve oy çoğunluğu ile kabul etti:

KARAR NO 1:

Mao Zedung yoldaşın Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İktidarına ilişkin öğretileri Marksist-Leninisttir. Sınıfların tahlili konusunda Mao Zedung yoldaşın Marksist-Leninist incelemesi sömürge, yarı-sömürge ülkeler için geçerli, bu ülkeler komünistlerine ışık tutan ve Marksizmi-Leninizmi zenginleştiren katkı niteliğindedir. Bu ifadesinin komprador burjuvazinin, özellikle de milli burjuvazinin sınıf tahlilinde göstermektedir.

Milli burjuvazi tutarsız bir yapıya sahip olup devrimle karşı-devrim arasındaki güç dengesine bağlı olarak sağ ve sol kanatlara ayrılır. Sağ kanat düşmanımız, sol kanat dostumuzdur.

Milli burjuvazi ile ittifakın nedeni; emperyalizmin ve feodalizmin milli kapitalizm üzerindeki etkisi sonucu olup objektiftir. Milli burjuvazi ile ittifakı sadece dış işgale bağlayan görüş revizyonist-troçkist görüştür. Bir veya birkaç emperyalistin işgali şartlarında sadece milli burjuvaziyle değil işgalci olmayan emperyalistlerin uşağı olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla da geçici ittifak yapılabilir.

Diğer yandan çizgimiz olan proleter devrimleri ve emperyalizm çağında anti-emperyalist, anti feodal devrimlerin milli burjuvazi veya küçük-burjuvazi önderliğinde olması mümkündür. Bu geçici bir olgudur. Ancak çağımızda milli burjuvazi veya küçük-burjuva-

zinin devrimi tamamlaması kesinlikle mümkün değildir. Lenin yoldaşın da belirttiği gibi demokratik devrimi ancak proletarya tamamlayabilir, tersi görüş revizyonist-troçkist görüştür. Leninizmin gerçekleriyle bağdaşmayan görüşlerdir. Proletarya önderliğinde, köylüler, şehir küçük-burjuvazisi, milli burjuvazinin devrimci kanadından oluşan Halkın Birleşik Cephesi anti-emperyalist, anti-feodal Demokratik Devrim aşamasına denk düşen temel stratejik bir slogandır.

Lenin, "her devrimin en temel sorunu devlet iktidarı sorunudur" der. İktidarı elinde tutan hangi sınıftır, ya da sınıflardır; devrilmesi gereken hangi sınıftır ya da hangi sınıflardır, işte "her devrimin en temel sorunu" budur. "Devrimin şu ya da bu aşaması boyunca yürürlükte kalan, partinin temel stratejik sloganları Lenin'in bu ana tezine bütünüyle ve kayıtsız şartsız dayanmazlarsa, temel slogan olarak nitelendirilemezler..." (Stalin, Len. Sor. Sf.198)

Anti-emperyalist, anti-feodal devrimin gündemde olduğu ülkelerde devrimci olan milli burjuvazinin sol kanadını; temel stratejik slogan olan Halkın Birleşik Cephesinin bir unsur olarak görmeyen görüş dolayısıyla stratejik slogan olarak "İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğü"nü gören; böylece bu ülkelerde milli etkenin rolünü inkâr eden Rus burjuva demokratik devrimi ile bu ülke (yarı-sömürge, sömürge) Demokratik Devrimlerini eşitleyen revizyonist-troçkist görüştür. Aynı şekilde Lenin'in ifade ettiği gibi stratejik sloganın konusunun doğal olarak "devlet iktidarı" sorunu olduğunu şu veya bu gerçeklerle reddeden görüş revizyonist görüştür. Stratejik sloganın gerçekleştirilmesi mücadeleyle süreç içinde olacaktır.

Mao Zedung'un Halk Savaşı konusundaki fikirleri, yarı-sömürge ülkeler için geçerli olup, Marksizm-Leninizme katkıdır.

Halkın Birleşik Cephesi, Parti ve Ordunun yanında devrimin üç silahından biridir. Mao Zedung'un Yeni Demokratik Devrim "Yeni Demokrasi" konusundaki fikirleri sömürge, yarı-sömürge ülkeler için geçerli olup Marksizm-Leninizme katkıdır.

Demokratik Halk İktidarının özü proletarya dökta-

törlüğüdür. Marksist devlet teorisi "tek" sınıfın diktatörlüğü fikrinden hareket eder. Son tahlilde ya 'burjuva diktatörlüğü' ya da "proletarya diktatörlüğü" fikrinden hareket eder.

Demokratik Halk İktidarı; a) Proletaryanın önderliğinde olması, b) Proletarya önderliğinde işçi-köylü temel ittifakına dayanması, c) Proletarya önderliğinde emekçilerin sosyalizm yoluna sokulmasının aracı olarak kullanılmasından dolayı özünde proletarya diktatörlüğüdür. 1917 Ekim devriminden sonra Sovyetlerde kurulan şekliyle proletarya diktatörlüğünden farklı olarak milli burjuvazinin demokrasi içinde yer alması bu gerçeği değiştirmez. "İşçilerin, Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğünün bir unsuru olan sömürücü niteliğe sahip köylünün bir kesimi olan 'kulaklar'ın İşçi Köylü Devrimci Demokratik Diktatörlüğünün özünün proletarya diktatörlüğü" olduğu gerçeğini değiştirmedeği gibi.

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

Parti II. Konferansı, bu gündem maddesinde, Uluslar Arası Komünist Hareketinin güncel sorunlarından biri olan AEP'nin başını çektiği yeni ideolojik saf-laşma üzerinde tartıştı; I. Merkez Komitesinin bu saf-laşma karşısında takındığı tavrı değerlendirdi.

★ Konferansımız, şu güncel durum tesbitinde bir-leşti:

Bugün Marksist-Leninist ideolojiye karşı başlıca üç ideolojik saldırı cephesi oluşmuş durumdadır. Bun-lardan birincisi, ve "Komünizm" maskeli karşı-devrim-ci ideolojilerin teorik kaynağı ve temel direği Kruş-çev-Brejnev tipi modern-revizyonizmdir. İkincisi, "Üç Dünya Teorisi" adı verilen modern-revizyonist i-deolojidir. Üçüncüsü ise, AEP'nin başını çektiği, teorik temellerini bodern-revizyonizmden ve Troçkizm-de bulan yeni oportünist cephe-dir.

Bugün Uluslararası Komünist Hareketin ard arda ye-diği ideolojik darbelerle içine düştüğü kaostan sıy-rılabilmesi ve ideolojik-siyasi birliğini yeniden in-şa edebilmesi, Dünya Proleter Devrimi sürecinin iler-letilebilmesi için hayati önem taşımaktadır. Bu ulus-lararası görev özellikle dünyada iki en büyük emper-yalist gücün ABD emperyalizmi ve Rus sosyal-emperya-lizminin başını çektiği üçüncü bir paylaşım savaşı dalgasının kabarttığı, ve bununla birlikte devrim a-kımının daha da güçlendiği ve kızıştığı günümüz or-tamında, daha da acil bir önem kazanmaktadır. Ulus-lar Arası Komünist Hareketin (UKH) ideolojik-siyasi birliğinin yeniden inşası, yukarıda belirttiğimiz üç cephede en yoğun ifadesini bulan Marksizm-Leninizm düşmanı çizgilerle ve bunların etkileriyle dişe diş bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Bu mücadelede i-deolojik alandaki güncel sorun, başını AEP'nin çek-tiği yeni oportünist cephenin ideolojik-siyasi çiz-gisinin niteliğini gözler önüne sermek; ve onların Marksizm-Leninizme saldırılarını şahsında yoğunlaş-tırdıkları Mao Zedung'u her türlü saldırıya karşı savunmaktır. Bu sorunun güncelliği, bu yeni oportü-nist cephenin, AEP'nin şanlı geçmişini duyuran say-gınlığın ardında gizlenebilmeleri nedeniyle henüz yüzlerinin açığa çıkmamış olması; ve her türlü mo-dern-revizyonist-ve Troçkist'in hedef tahtası hali-

ne getirmeye çalıştıkları Mao Zedung'un ve onun önderliğindeki ÇKP ve Çin devrimine saldırının başını bu kez AEP'nin çekiyor olmasıdır.

★ AEP'nin başını çektiği yeni oportünist cephenin ideolojik-siyasi çizgisinin temel özellikleri son derece "sol" görünümlü lâflar ardında, emperyalist ülkelerdeki proletaryanın kurtuluşu ile sömürge ve yarı-sömürge halklarının kurtuluşu arasındaki bağı kopartmak, emperyalist ülkelerdeki devrim imkânlarını tek yanlı olarak vurgulayıp ön plâna çıkartmak; Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, emperyalizm, kendine bağlı sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki temel sosyal dayanağı olan feodal kalıntıları tasfiye ettiğini, böyle ülkelerde orta ve küçük burjuvazinin demokratik ve milli devrimi tamamlayabileceğini, böyle ülkelerde proletarya devriminin şu veya bu tipinin gündemde olduğunu söyleyerek, çağımızın temel özelliklerini tahrif etmek; sosyalist toplumda ve komünist partisinde cereyan eden keskin sınıf mücadelelerini inkâr eden "sol" görünümlü revizyonist teorilerin şampiyonluğunu yapmak; ve yöntem olarak da, bütün bunları tahrifat ve tutarsızlıklara dayanan bir aşırı inkârcılıkla "anti-Maoizm" kampanyası kisvesiyle ortaya koymaktır. Bu ideolojik-siyasi çizgi, Enver Hoca'nın "Emperyalizm ve Devrim" adlı kitabında, programatik bir biçimde ortaya konmaktadır.

★ Yeni oportünist cephe, içinde yaşadığımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağının bir dizi temel özelliğini revizyondan geçiriyor; ve bunu da Lenin'in emperyalizm tahliline, Lenin ve Stalin'in Ekim devriminin açtığı yeni çağın özellikleri hakkındaki öğretilerine keskin bağlılık yeminleri ederek örtbas etmeye çalışıyor.

a) Yeni oportünist cephenin programı niteliğindeki "Emperyalizm ve Devrim" kitabında, emperyalizm yeni baştan keşfedilmektedir (!). Enver Hoca, Lenin'in emperyalizm tahliline yüksek perdeden övgüler dizdikten sonra, şunları keşfediyor:

Üretimin ve sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi, yepyeni boyutlara varmıştır.

"Sınai, ticari, tarımsal ve bankacılık işletmelerinin birbirine katılması ve birleşmesi yeni tekel

biçimleri, büyük sanai, ticari ya da sanai-tarımsal kompleks biçimleri yaratır." (age: 53) (abç)

"Günümüzde kapitalist ve revizyonist dünyada üretimin ve sermayenin olgunlaşması ve merkezileşmesi devletler arası düzeye kadar yükselmiştir." (age: 54) (abç)

"Lenin kendi döneminde, uluslararası tekel biçimlerini incelerken kartel'lerden ve sendika'lardan söz ediyordu. Üretimin ve sermayenin yoğunlaşmasının çok büyük boyutlara ulaştığı bugünkü koşullarda, tekelci burjuvazi emekçileri sömürmenin başka biçimlerini de buldu. Bunlar çok uluslu şirketlerdir." (age: 55) (abç)

"Kapitalist devlet, ulusal düzeyde olduğu gibi uluslararası düzeyde de bu şirketlerin egemenlik ve yayılma amacına hizmet etmektedir." (age: 55)

"Bugünkü koşullarda, ekonominin askerileşmesi, tüm kapitalist ve revizyonist ülkeler için emperyalizmin çürümesinin belirgin bir özelliği haline gelmiştir." (age: 87) (abç)

Burada konulan özellikler, Lenin tarafından emperyalizmin özellikleri olarak konulan gerçeklerin birer tekrarından başka birşey değilken, özenle yeni ve bugünkü koşullar olarak lanse edilmeye çalışılmaktadır. Bu, ilk bakışta, Enver Hoca'nın "teorik önder" görünme sevdası olarak yorumlanabilirse de, bu tam doğru değildir. Daha derindeki neden, emperyalizmin ekonomisinin "süper" derecede geliştiği ve bunun da bir takım değişikliklere yol açmasının doğal olduğu izlenimi yaratmaktadır.

AEP'nin "yeni" çizgisi, bu emperyalist ekonomik tahlillerinden hareketle, sömürge, yarı-sömürge ülkelerin sosyo-ekonomik yapıları hakkında yarı-troçkist ve modern-revizyonist görüşleri ileri sürmektedir. AEP'ne göre, "çok uluslu şirketler, emperyalizmin kaldıraçları ve onun yayılmacılığının başlıca biçimlerinden biridir. Onlar, yeni-sömürgeciliğin dayandığı direklerdir" (age: 56) (abç). "Zamanımızın en büyük yeni-sömürgeci gücü, ABD'dir" (84). Ve ABD, "esas olarak tek bir ülkeye ait" (55) bu çok uluslu görünümlü tekeller aracılığıyla, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerine yatırım biçiminde sermaye ihraç etmektedir. Emperyalist burjuvazinin ezilen halk-

ları sömürmesinin başlıca biçimi, sermaye yatırımıdır, fakat "sermaye ihracını gizleyebilmek için, emperyalist devletler kredi verme yolunu da tutuyorlar" (65). Ve bu yollar, emperyalizme bağımlı ülkelerde bir "oligarşi, bir tekelci büyük burjuvazi" yaratılmakta; "çarpık, tek yanlı, tek ürün veren" biçimde de olsa kapitalizmi hakim kılmaktadır. ABD ile birlikte başa güreşen diğer bir "süper güç" olan Rus sosyal-emperyalizmi de aynı yeni sömürgeci yöntemleri kullanmaktadır. AEP'ne göre, bunların doğal neticesi olarak sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde "genel olarak kapitalist burjuvazi iktidardadır" (185). (abç)

AEP, feodal kalıntılara, latufundist toprak sahipliğine vb. dil ucuyla değinmekle birlikte, emperyalist sisteme bağımlı ülkelerde genel olarak feodalizmin tasfiyesi gibi bir sorunun varlığını kabul etmemektedir. Feodalizmin kalıntıları, tıpkı Ekim Devrimi'nde olduğu gibi, geçerken temizlenecek çöplüğün bir parçasıdır. AEP'ne göre; "çağımızda emperyalizm koşullarında yalnız gelişmiş kapitalist ülkelerde değil, bağımlı ve ezilen ülkelerde de, devrimin baş iç düşmanı, yerel büyük burjuvazidir. Bu sınıf kapitalist rejimin başındadır." (153). (abç)

AEP, "çağımızda", genel olarak sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde kapitalist rejimin hakim olduğunu söylemektedir ! diğer yandan bilindiği gibi Lenin, emperyalizmin esas eğiliminin bağımlı ülkelerdeki kapitalizm-öncesi ekonomi biçimlerini ve onların sınıflarını ayakta tutmak olduğunu söylemiş; bunun emperyalizmin karakteristiği olan "muazzam tefeci sermaye" niteliği ile uyuştuğunu belirtmiş ve emperyalizmin, boyunduruğu altındaki ülkelerde kapitalizmi geliştirdiği yolundaki troçkist tezi çürütmüştü. Yine, Lenin'in izinden ilerleyen Komintern, 1928 programında, emperyalizmin boyunduruğu altındaki ülkeleri ekonomik gelişmelerine göre en az üç katagoriye ayırmış ve buna bağlı olarak bu ülkelerde feodalizmin tasfiyesi sorunun göstereceği değişkenlikleri ortaya koymuştu. AEP'ne göre ise, bütün bunlar tarihte kalmış olgulardır; şimdi genel olarak bütün bağımlı ülkelerde kapitalist rejim hakimdir ! İşte bu noktada AEP'nin emperyalizmin ekonomisi hakkındaki "yeni" ve "bugünkü" koşullar kayıtlarının anlamı ve yeni-sömürgecilik anlayışı bütün çıplaklığıyla ortaya çıkmaktadır. AEP, bütün revizyonist ve troçkist akım-

ların savunduğu gibi, emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürge ülkelerinde kapitalizmi geliştirdiğini ve feodalizme karşı bir devrimi gündemden kaldırdığını söylemektedir.

AEP'nin emperyalizmin ekonomisi hakkındaki bu "yeni" tekelleşme ve sömürme biçimleri üzerine katkıları, onun "süper-devletler" anlayışıyla da birleşmektedir. AEP'ne göre, ABD patentli tekellere ait olan çok-uluslu şirketler, dünyanın bir yarısını yutmuşlardır. "Emperyalizm arasıra, zorunlu olarak ve daha büyük kar etmek için bazı ödünler de verebilir ama çoğunlukla, yalnız zayıf ülkelerde değil, sanayileşmiş kapitalist devletler gibi gelişmiş ülkelerde de zincirleri güçlendirmeye çalışır". "Amerikan tekel ve kartelleri, İngiltere, Fransa vb. nin tekel ve kartellerine onları yutacak ölçüde sızdılar ve böylece bu ülkeleri Amerikan emperyalizmine bağımlı hale getirdiler". (256) (abç). Diğer yandan da "SB, COMECON ülkelerine karşı tipik bir yeni-sömürgeci siyaset gütmektedir", "uydu devletler üzerinde egemenlik uygulamak"tır. (24-25). AEP her ne kadar diğer emperyalist devletlerden ve bunların "iki süper devletle" olan çelişmelerinden bahsediyorsa da yaratmaya çalıştığı sosyo-ekonomik tablo, iki en büyük emperyalistin denetiminde ikiye bölünmüş bir emperyalist dünyadır. AEP sık sık emperyalizm ve sosyal-emperyalizmle "iki süper devleti" eş anlamlı kullanmaktadır. Burada yatan anlayış, tek bir emperyalist gücün denetiminde toplanan dünya emperyalizmi anlayışıdır; yeni tipte bir Kautskici Ultra-emperyalizm anlayışıdır. AEP, "iki emperyalist devlet, devrimin, sosyalizmin ve tüm dünya halklarının can düşmanlarıdır" derken, bu anlayışının ışığında, aslında emperyalistler arasındaki nicel farklılıkları nitel farklılıklara dönüştürmektedir.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağını açan Büyük Ekim Devrimi'nin en önemli derslerinden biri de, artık dünyada burjuva demokratik devrimlerin ancak proletarya önderliğinde tamamlanabileceğidir. Stalin yoldaş göstermiştir ki, çağımızda ulusal sorun genel proletarya devrimleri sorunuyla bulanmıştır ve ezilen ülkelerin büyük çoğunluğunda gündemde olan burjuva demokratik devrim aynı zamanda milli bir nitelik de kazanmıştır. Bu milli Demokratik devrimleri nihai zafere ulaştırabilecek tek güç, o ül-

kelerin, proletaryasıdır. Çünkü büyük burjuvazi emperyalizme satılmıştır ve orta burjuvaziyle küçük burjuvazi ise milli demokratik devrimi tamamlayabilecek güçte değildir.

AEP, bu Leninist teze övgüler düzerken, onu el altından reddetmektedir. Bunu iki türlü yapmaktadır. Bir yandan, yukarıda gösterdiğimiz gibi genel olarak ezilen ülkelerde feodalizmin tasfiyesi sorununu hasır altı ederek emperyalizmin ve onun uşağı komprador burjuva sınıfların feodalizmi esas olarak tasfiye ettiği ve kapitalizmi gerçekleştirdiği tezini savunmakta; diğer yandan da Mao Zedung ve Çin devrimine saldırganın heyecanı içinde, emperyalizmi böylesine kökten sarsan bu devrimin orta ve küçük burjuvazi önderliğinde gerçekleştiğini ve giderek bir "süper-güç" olma yoluna girdiğini iddia ederek, burjuvazi önderliğinde milli demokratik devrimin tamamlanabileceğini öne sürmektedir. Yani, emperyalizmin ve feodalizmin baskısı altındaki cılız burjuvazi, çok uzun süreli bir anti-emperyalist ve anti-feodal savaşa tutarlılıkla önderlik edebilir, ülkeyi emperyalizmin iktisadi, siyasi ve askeri boyunduruğundan kurtarabilir, feodalizmi tasfiye ederek bağımsız bir kapitalist gelişmenin yollarını açabilir ve de üstelik bir "süper devlet" olma yoluna sokabilir! Bu ilk bakışta, AEP'nin Çin devrimine saldırma tutkusu içinde, farkında olmadan içine düştüğü bir teorik tutarsızlık gibi görünebilir. Ne varki AEP'nin II. Dünya savaşından sonra eski-sömürgeciliğin çöküşünü yorumlayışı ve de bugün ezilen ülkelerin iktisadi de kolonizasyon süreci içinde olmaları tezi, bunun raslantısal bir tutarsızlık olmayıp, ezilen ülkelerin burjuvazilerinin demokratik devrimi tamamlayabileceği anlayışını taşıdığını göstermektedir.

AEP, bugün emperyalist sisteme esas darbelerin sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki devrimci hareketler vasıtasıyla indirildiği Marksist-Leninist tesbitini reddetmekte; metropol ülkelerdeki devrimci imkânları abartmaktadır. AEP'ne göre, "gittikçe daha derinleşen kapitalizmin bugünkü bunalımı bizi şu sonuca götürüyor: Devrimci durum, kapitalist ve revizyonist ülkelerin çoğunu sarmıştır, ya da sarma sürecindedir. Dolayısıyla bu durum, devrimi gündeme getirmiştir." (age: 110). Teorik tutarsızlıklar bir

yana, bu tesbit, günümüzde somut durumun ters bir tesbitidir. Bugün kapitalist ve revizyonist ülkelerin büyük çoğunluğunda Leninist tanımıyla devrimci durum yoktur. Buna karşılık sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin büyük çoğunluğunda devrimci durum mevcuttur ve bu, ister proletarya önderliğinde olsun, isterse olmasın, emperyalist sistemi sarsan kalıcı ya da geçici devrimci mücadelelere yol açmaktadır. Gerçekten enternasyonalist bir partinin görevi, dünyadaki sınıf güçlerinin somut bir tahlilini yaparken bu gerçeği tesbit etmek ve ona uygun bir şekilde enternasyonalist desteğini buraya yoğunlaştırmaktır.

AEP, sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki mücadeleleri, "sol" lâfazanlığa dayanan troçkist bir bakış açısıyla da küçümsemektedir. Bugün silahlı sınıf mücadeleleri ile kaynayan Asya-Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde, birçok mücadele proletarya önderliğinde değildir. Bunlardan bazıları komprador burjuvaların ve feodalların önderliğindedir. Proletaryanın bu tür mücadelelere bakış açısı, bu mücadelelerin emperyalist sistemi zayıflatıp zayıflatmadığına, doğrudan ya da dolaylı darbeler vurup vurmadığına göre değişir. Uluslararası proletarya, Lenin ve Stalin'in öğrettiği gibi, emperyalizmi zayıflatan hareketleri, proletarya devrimlerinin geçici müttefikleri olarak görürler ve uygun ölçüler içinde desteklerler. Gerici bir önderlik altında ezilen bir halkın yürüttüğü bir savaşın objektif olarak anti-emperyalist bir rol oynayabileceği gibi; milli burjuvazi vb. bir sınıfın önderliğinde yürütülecek emperyalizmi güçlendiren savaşlar da olabileceği gerçeğinden hareket ederler. AEP ise, troçkist bir sekteizmle, genel olarak butür mücadeleleri "it dalaşı" olarak niteleyip arkasını dönmektedir. Bunun en son örneği, Afganistan'ın Rus sosyal-emperyalistleri tarafından işgali karşısında ayaklanan Afganistan halkının mücadelesini, ABD emperyalizmi yedeğindeki bir it dalaşı olarak görüp göstermesidir.

★ AEP'nin, Leninizmin kıstıslarından biri olan sömürge ve yarı-sömürge halklarının devrimleri karşısındaki tutumu anti-Marksist-Leninisttir; modern-revizyonist ve troçkisttir. Ne varki, AEP bu anti-Marksist-Leninist tutumunu keskin "proleter" bir görünüm altında saklamaya çabalamaktadır.

yana, bu tesbit, günümüzde somut durumun ters bir tesbitidir. Bugün kapitalist ve revizyonist ülkelerin büyük çoğunluğunda Leninist tanımıyla devrimci durum yoktur. Buna karşılık sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin büyük çoğunluğunda devrimci durum mevcuttur ve bu, ister proletarya önderliğinde olsun, isterse olmasın, emperyalist sistemi sarsan kalıcı ya da geçici devrimci mücadelelere yol açmaktadır. Gerçekten enternasyonalist bir partinin görevi, dünyadaki sınıf güçlerinin somut bir tahlilini yaparken bu gerçeği tesbit etmek ve ona uygun bir şekilde enternasyonalist desteğini buraya yoğunlaştırmaktır.

AEP, sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki mücadeleleri, "sol" lâfazanlığa dayanan troçkist bir bakış açısıyla da küçümsemektedir. Bugün silahlı sınıf mücadeleleri ile kaynayan Asya-Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde, birçok mücadele proletarya önderliğinde değildir. Bunlardan bazıları komprador burjuvaların ve feodalların önderliğindedir. Proletaryanın bu tür mücadelelere bakış açısı, bu mücadelelerin emperyalist sistemi zayıflatıp zayıflatmadığına, doğrudan ya da dolaylı darbeler vurup vurmadığına göre değişir. Uluslararası proletarya, Lenin ve Stalin'in öğrettiği gibi, emperyalizmi zayıflatan hareketleri, proletarya devrimlerinin geçici müttefikleri olarak görürler ve uygun ölçüler içinde desteklerler. Gerici bir önderlik altında ezilen bir halkın yürüttüğü bir savaşın objektif olarak anti-emperyalist bir rol oynayabileceği gibi; milli burjuvazi vb. bir sınıfın önderliğinde yürütülecek emperyalizmi güçlendiren savaşlar da olabileceği gerçeğinden hareket ederler. AEP ise, troçkist bir sekteizmle, genel olarak butür mücadeleleri "it dalaşı" olarak niteleyip arkasını dönmektedir. Bunun en son örneği, Afganistan'ın Rus sosyal-emperyalistleri tarafından işgali karşısında ayaklanan Afganistan halkının mücadelesini, ABD emperyalizmi yedeğindeki bir it dalaşı olarak görüp göstermesidir.

★ AEP'nin, Leninizmin kıstıslarından biri olan sömürge ve yarı-sömürge halklarının devrimleri karşısındaki tutumu anti-Marksist-Leninisttir; modern-revizyonist ve troçkisttir. Ne varki, AEP bu anti-Marksist-Leninist tutumunu keskin "proleter" bir görünüm altında saklamaya çabalamaktadır.

AEP, yeni-sömürgecilik sistemine önemli bir ilericilik atfederek onun sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde anti-feodal devrim sorununun gündemden kaldırdığını savunmaktadır. AEP, ezilen halklara şu ortak görevi tesbit ediyor: "Bu halkların genel ve ortak görevi, emperyalist, sömürgeci ve yeni sömürgeci, tüm yabancı boyunduruğu ve yerel burjuvazinin baskısını ortadan kaldırmaktır." AEP'ne göre bugün ezilen halkların devrimlerinin iki temel hedefi vardır: İçte burjuvaziyi yıkmak, dışta bu burjuvazinin dayanağı emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmak. AEP'nin "anti-emperyalist demokratik devrim"den anladığı budur. Yarı-sömürgeleri genel olarak kapitalist gören AEP buna uygun olarak bu ülkelerde devrimin genel biçimini, demokratik görevleri de geçerken halledecek olan proletarya devrimleri olarak görmektedir. Böyle bir genelleme ve devrim aşaması tesbit etmek, yarı-sömürge ülkelerin büyük çoğunluğu açısından tayin edici önem taşıyan tarım devrimini anti-feodal devrimi bir çırpıda saf dışı etmekte; bu ülkelerin proletaryasını ve ezilen halklarını şaşırtmaktadır. Bu teori, troçkist "tek aşamalı devrim" teorisidir. Ve ezilen halkların mücadele pratiğinde, büyük zararlar vermiş, devrimleri imkânsızlaştırmıştır; ve AEP'nin ideolojik etkisi sayesinde bugün de, kendi ülkelerimizin pratiğinde yaşadığımız gibi devrimcilerin yolunu, yönünü şaşırtmakta ve ağır zararlar vermeye devam etmektedir.

AEP, genel olarak köylülüğün devrimci rolünü küçümseyen troçkist teoriyi yeni kılıflar altında yeniden piyasaya sürmektedir. Kuşkusuz AEP'nin sömürge ve yarı-sömürgelerdeki köylülük karşısındaki tutumu onun emperyalizm ve yeni-sömürgecilik olgularına revizyonist troçkist bakış açısından soyutlanamaz.

Stalin ve Mao Zedung, açıkça ortaya koymuşlardır ki, sömürge ve yarı-sömürge devrimlerinde köylülük tayin edici bir rol oynar. Birincisi, milli sorun özünde bir köylülük sorunudur; milli kurtuluş için silaha sarılan halkların ezici çoğunluğunu köylüler oluşturur. İkincisi, tarım devrimi, köylülüğün doğrudan bir sorunudur. Çağımızda ezilen ülkelerdeki devrimlerde milli ve demokratik yön kopmaz bağlarla birbirine bağlandığı içindir ki, bu devrimlerin temel gücünü köylülük oluşturur. Proletarya, bir bütün

olarak köylülüğü yanına almadıktan sonra, milli demokratik devrimde bir adım dahi ileri gidemez; tam da bu nedendendir ki "işçi-köylü ittifakı temel ittifaktır". Proletaryanın köylülük ile sağlam bir ittifak kurabilmesi ise, ancak, temelinde toprak devrimi ve ulusal bağımsızlık olmak üzere bir dizi demokratik görevin silah zoruyla elde edilmesini doğru bir stratejik ve taktik önderlik sağlayabilmesiyle mümkündür.

AEP, köylü düşmanlığını, Halk Savaşı teorisine yönelttiği azgın saldırılarla sürdürmektedir. AEP'ne göre, Halk Savaşı teorisi kırsal şehirlerle, köylülüğün de proletaryaya önderliğini vaazeden bir teori-dir; işçi sınıfına olan güvençsizliğin ve onun hegemonyacı rolünün reddinin bir ifadesidir. (age: 166). AEP'ne göre "parti, devrimin belirleyici çarpışmalarına, burjuva egemenliği, devrimci şiddet aracılığıyla yıkılışına kendisini ve kitleleri hazırlamak için, devrimci mücadeleyi ve eylemi her durum ve her koşulda sürekli yürütür. Ama, ancak devrimci durum tam olarak olgunlaştığı zaman, parti silahlı ayaklanmayı doğrudan gündeme getirir ve onu zafere ulaştırmak için tüm siyasal, ideolojik, örgütsel ve askeri önlemleri alır" (166) (abç). AEP'in bu türlü ayaklanma teorisi, yarı sömürgelerin büyük çoğunluğunun somut gerçeklerine uymayan, silahlı mücadeleyi bilmez bir geleceğe erteleyen ve böylece Demokratik Halk Devrimini imkânsızlaştıran revizyonist bir teoridir. Yarı-sömürgeliğin gerçekleri nelerdir? Birincisi, iktisadi yapının eşitsiz ve dengesiz gelişmekte olduğudur. Bu, emperyalist sömürünün kapıları olan bir kaç büyük şehirde ve civarında komprador nitelikteki kapitalist ilişkiler hakim unsur iken, geniş kırsal alanlarda feodal sömürünün ve bununla iç içe geçmiş tefeci tüccar sömürüsünün egemenliği demektir. Bu ülkenin değişik kesimlerinde değişik çelişmelerin ve değişik keskinliklerde hareket halinde bulunabileceği demektir. Bu, birleşik kapitalist bir ekonominin tersine, devrimin eşitsiz ve dengesiz bir şekilde gelişeceği demektir. Böyle bir yapıda, genel olarak, ülke çapında kitlelerin ayaklanmaya hazırlanacağı zamanı beklemek, objektif duruma sırtını dönüp bir rüyanın gerçekleşmesini beklemek demektir. Ya da, emperyalizmin ve komprador burjuvazinin ülke-

de birleşik bir kapitalist ekonomi yaratacağını beklemek demektir. Yarı-sömürgeleşimin diğer bir gerçeği devrimin ve karşı-devrimin güç dengesi açısından kırların devrimin güçleri için daha avantajlı olduğudur. Neden? Çünkü bir yandan ülke emperyalizmin işgali ya da yarı-işgali altındadır. Karşı-devrimin silahlı güçleri şehirlerde yerleşmiştir. Buralarda manevra kabiliyeti, beslenme imkânları ve haberleşme açısından karşı devrimci ordu açık bir üstünlüğe sahiptir. Emperyalizmin veya sosyal-emperyalizmin paralarıyla, silahlarıyla donatılmış karşı-devrimci silahlı güçler, şehirlerde kansız ya da kanlı devrimci eylemleri daha tomurcuk halindeyken budamaktadırlar. Buna karşılık kırlık bölgelerde karşı-devrimin kontrolü nispeten zayıf ve sürekliliği sağlanması zordur. Diğer yandan da ezilen halkın çoğunluğunu oluşturan köylülük **gerek** emperyalist baskının yoğunlaştığı dönemlerde, **gerekse** diğer dönemlerde demokratik isteklerle doludur. Ve kendi bağrından çıkan proletaryanın önderliğini kabul etmeye yatkındır. Bütün bu gerçekler, proletarya partisi kansız ve kanlı mücadeleleri birleştirme, ilerleme ve geri çekilme konularında devrimci taktikler izleyebildiği taktirde, kırlık alanlarda küçükten büyüğe doğru silahlı mücadeleyi geliştirebileceğini; gerilla mücadeleleriyle yerel ayaklanmalar hazırlayabileceğini, bu ayaklanmalardan gerilla mücadelesini sürdürmek ve yaygınlaştırmak için yararlanabileceğini; çete savaşından düzenli ordu savaşına doğru adım adım savaşı geliştirebileceğini; kırlık alanlarda kızıl siyasi iktidarlar kurup şehirleri kuşatabileceğini ve parça parça tüm ülkede iktidarı ele geçirebileceğini göstermektedir. Halk Savaşı teorisi, daha 19. yy.da Marks ve Engels'in yabancı işgal karşısında düzenli ordudan yoksun köylülerin uzun süreli çete savaşına girişmelerine bakılarak ana ilkeleri ortaya koymuş ve sonradan Mao Zedung yoldaş tarafından bilimsel bir şekilde incelenerek stratejik ve taktik sorunları çözülmüş bir teoridir. Bu teori başta köylüler olmak üzere ezilen halkların yüzyıllar boyunca kanları ve canları pahasına edindikleri tecrübelerin bilimsel, Marksist-Leninist bir öğretilisidir. AEP ve borazancıları ise, revizyonist ve troçkist çizgilerinin baş döndürücü keskinliği içinde, iradeci bir tarzda "kendilerini

ve kitleleri" bilinçlendirmeyi ve toplu ayaklanmaya hazırlamayı düşünüyorlar. Aslında bu, "sol" lafazanlıkla gizlenmiş bir devrimi imkânsızlaştırma teorisidir.

AEP'nin köylülüğü küçümsemesi, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde komünist partisinin kitleleri örgütleme görevlerinden bahsederken, köylülüğün örgütlenmesi sorunundan hiç bahsetmemesinden de kendisini ortaya koymaktadır. Enver Hoca, "Emperyalizm ve Devrim" kitabında, böyle ülkelerin komünist partisinin önüne temel görevler olarak, sırasıyla, sendikaların örgütlenmesi, gençliğin örgütlenmesi ve devrimci propagandanın örgütlenmesi sorunlarını koyuyor. Temel mücadele biçimi olan silahlı mücadelenin örgütlenmesinin yöntemlerinden bahis yok; ezilen halkın çoğunluğunu oluşturan köylülüğün seferber edilmesi ve örgütlenmesinden bahis yok! Halbuki bunlar, sömürge ve yarı-sömürgelerde, genel olarak, komünist partisinin temel sorunlarından ve bu sorunlar çözümedi mi, devrimin ilerletilmesi mümkün değildir.

★ AEP'nin modern-revizyonist troçkist çizgisinin en önemli özelliklerinden biri, bugün dünyada devrimin fırtına merkezleri durumunda olan Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'nın sömürge ve yarı-sömürgelerdeki devrimlerin niteliğini ve yolunu karartmaya; yolundan saptırmaya çalışmasıdır. Bu çizgi, devrim akımının yoğun olduğu bu alanlarda çok vahim sonuçlar doğuruyor ve açıkca mahkûm edilemez ve teşhir edilemezse, daha da doğuracaktır. Bugün bunun somut örneği ülkemizde yaşanmaktadır. AEP'nin sırtını sıvazlayarak büyümesine yardımcı olduğu küçük-burjuva teşkilât, 12 Eylül Cuntası karşısında bile halâ devrimin "evrim aşamasından geçmekte" olduğunu söyleyebilmekte ve devrimci kitleleri cunta karşısında tek başına bırakarak mücadeleden geri çekilebilmektedir.

★ Proletarya partisi öğretisi, Leninizmin temel taşlarından biridir. AEP, keskin "sol" bir görünüm altında Leninist parti öğretisini de revize etmektedir.

Bu revizyonun temel taşı, parti içinde iki çizgi mücadelesinin kaçınılmazlığının reddidir. AEP'ne göre, komünist partisi "monolitiktir"; içinde ikinci bir çizginin varlığına izin verilemez. Burada AEP,

troçkist iradeci mantığıyla parti içinde objektif bir olgu olan iki çizgi mücadelesini yadsımaktadır. Parti, kendisini var eden maddi koşullar, yani sınıflar ve sınıf mücadeleleri varlığını sürdürdükçe, bu mücadelelerin yansımalarını kendi içinde bulacaktır. Parti, kendisini çevreleyen toplumsal koşullardan bağımsız değildir, soyutlanamaz. Bu nedenle de, parti içinde iki zıt kutup proletarya ideolojisi (esas ve hakim yön olmak üzere) ve burjuva ideolojisi sürekli mücadele içinde bulunacaklardır. Partinin önderlik ettiği sınıf mücadelelerinin önemli dönemeçlerinde, burjuva ideolojisinin partiler içerisindeki etkisi, anti-Marksist-Leninist bir siyasi plâtförmün (çizginin) oluşmasını daha mümkün hale getirir. Bu, Marksist-Leninistlerin istediği, arzuladığı birşey değildir; tam tersine onların sürekli mücadelelerine rağmen de meydana gelebilecek bir olgudur. Bu durum eşyanın tabiatında var olan çelişkinin ortaya çıkardığı bir durumdur. Marksist-Leninistlere düşen görev, bu gerçek olguyu materyalist diyalektiğin yoluyla bilinci çıkarmak ve ona karşı silahlanmaktır. Marksist-Leninistlerin monolotik partiden anladıkları, içinde ikinci bir çizginin oluşmayacağı, tamamıyla proleter ideolojinin hakim kılındığı bir parti değildir, çünkü bu idealist bir istekten öteye gidemez. Marksist-Leninistlerin monolotik partiden anladıkları, partide proletarya ideolojisinin hakimiyetini sürekli kılmak için mücadele etmek; burjuva çizgisine karşı daha doğarken mücadele etmek ve çıban olgunlaştığında, ikna imkânı kalmadığında bu yabancı unsuru partiden temizlemektir. Monolotik parti, komünist partisinin hiziplerle bağdaşmayacağını gösterir.

AEP'nin idealist "monolotik parti" anlayışı onun pratiğine iki biçimde yansımaktadır. Bir yandan partinin hiç bir zaman yanılmayacağı hayali, işçiler ve emekçiler arasında yayılmakta; böylece AEP'nin Arnavutluk'un emekçi kitleler denetiminden kaçmasının teorik yolları döşenmektedir. Diğer yandan da, parti içinde burjuva ideolojisine karşı mücadelenin yerini, örgütsel tedbirler geçirilmektedir. Bu ise, partinin içten içe yozlaşmasını ve burjuva ideolojisinin hakimiyetini pekiştirmesinin yollarını döşemektedir.

AEP, keskin "Stalinist" pozlara bürünerek, sosyalizmin inşasına ilişkin Marksist-Leninist tezlere saldırmaktadır. AEP'ne göre "sosyalizm ve komünizm", "aynı sosyo-ekonomik düzenin iki evresi"dir ve "birbirlerinden yalnızca gelişme ve olgunluk derecesi olarak farklılık göster"ir (age: 299). Bu, Marksizme ve Leninizme taban tabana zıt, modern-revizyonist bir tezdır. Marksizm-Leninizmin beş büyük öğretmeni de göstermiştir ki, sosyalizm ve komünizmi birleştiren nitelik her ikisinde de sömürücü sınıfların mülkiyetinin ve baskısının ortadan kaldırılmasıdır. İnsanlık tarihi üç büyük devreden geçmektedir; birincisi, toplumun sınıflara bölünmediği ve özel mülkiyet temelinde bir sömürü ve baskının mevcut olmadığı ilkel toplumlar dönemi; ikincisi, toplumların özel mülkiyet temelinde sınıflara bölündüğü ve sömürü ve ezginin hakimiyetindeki toplumlar dönemi ve bu yadsımanın yadsıması olarak, özel mülkiyetin lağvedildiği ve sömürü ve ezginin lağvedildiği toplumlar dönemi. Sosyalizm ve komünizm, bu üçüncü evrenin toplumsal biçimleridir. Fakat nasıl bütün bir sömürücü sınıfların hakimiyetindeki toplumlar döneminde köleliğin, feodalizm ve kapitalizmin ortak özelliklerine rağmen taban tabana zıt olmaları Marksizm-Leninizm tarafından kanıtlanmış bir gerçekse; üçüncü büyük dönemde de sosyalizm ve komünizm, alt yapıları ve üst yapıları açısından birbirinin zıddı yadsımalıdır. AEP'nin bu iki sosyal sistem arasında sadece niceliksel farklılıklar olduğunu söylemesi; Kruşçev modern-revizyonizminin Sovyetler Birliği'nde komünizme geçildiğini söylemesinden özünde farksızdır.

AEP, Mao Zedung yoldaşa saldırganın heyecanı içinde proletarya diktatörlüğü şartlarında sınıf mücadelesinin sürdürülmesine ilişkin Marksist-Leninist tezleri revizyondan geçirmeye çalışmaktadır. AEP'ne göre "sosyalizm boyunca sınıfların ve sınıf mücadelelerinin varlığını sürdüreceğini" söylemek, burjuvazinin varlığına izin vermek ve sınıf mücadelelerinin sürdürülmesini buna bağlamaktır. AEP'ne en iyi cevabı, yine kendisi, onun henüz Marksist-Leninist bir çizgiye sahip olduğu VII. Parti Kongresinde Marks'tan yaptığı şu alıntıyla vermektedir.

"Sosyalizm! .. bütün sınıf ayrılıklarının kaldırılmasına, bu sınıf ayrılıklarının dayanağı bütün ü-

retim ilişkilerinin kaldırılmasına, bu üretim ilişkisi olan bütün toplumsal ilişkilerin kaldırılmasına, bu toplumsal ilişkilerden kaynaklanan bütün fikirlerin devrimcileştirilmesine zorunlu geçiş noktası olarak proleteryanın sınıf diktatörlüğüdür." (AEP 7. Parti Kongresi, sf.18)

AEP, sosyalizmden geriye dönüş hakkında Mao Zedung yoldaşın katkılarını reddederken, bu olgunun nasıl gerçekleştiği hakkında net bir şey koymuyor. Bunu, burjuva ideolojisinin varlığını sürdürmesine ve bazı unsurların yozlaşmasına bağlıdır.

Halbuki, Mao Zedung'un ML görüşleri, geriye dönüşün maddi temelini üretim ilişkilerinde buluyor. Sosyalizmde üretim araçlarının mülküyetini halk adına devletin elinde tutması ve partinin bu devletin yöneticisi olması; bir yandan tamamiyle sosyalist topluma özgü "devlet ile halk" "parti ile kitleler", "fabrika yöneticileri ile işçiler" ve "kooperatif yöneticileri ile köylüler" arasında yeni tipte bir yönetici-yönetilen çelişmesi doğurur; diğer yandan da sömürünün geri getirilmesinin ve devlet tekelci kapitalizmine geçişin maddi imkânını barındıran bu çelişmelerden yararlanmak için toplumdaki burjuva unsurların partiye ve devlete sızmalarına, buralarda gizli krallıklar örgütlemelerine neden olur. Bu yeni çelişmelerin yanı sıra, kapitalist toplumun kalıntıları olarak devralınan işçi-köylü, kafa emeği ile kol emeği, kent-kır çelişmeleri varlıklarını sürdürerek burjuva hakkının yaşamasına neden olurlar. İşte bütün bu iktisadi ve sosyal ilişkiler, burjuvazinin hergün yeniden ilerlemesine ve burjuva ideolojisinin yeniden canlanmasında maddi temel meydana getirirler. Bu nedenledirki, Marks'ın dahiyane bir şekilde ortaya koyduğu gibi, proleteryanın sınıf diktatörlüğü bu sınıf çelişmelerini görmenin ve "kapitalist yol"a karşı mücadele etmenin vazgeçilmez aracıdır.

AEP Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne "saray entrikası" suçlamalarla saldırırken, sosyalizmde sınıf mücadelesinin şiddete bürünebileceğini reddediyor; kitlelerin sosyalizmi korumak için giriştikleri devrimci atılımları karalıyor. Gerek Lenin, gerekse Stalin proletarya diktatörlüğünün en önemli görevlerinden birinin Kültür Devrimi'ni örgütlemek olduğunu vurgulamışlar ve kitlelerin siyasi ve iktisadi insi-

yatıflarını saran her türlü zincirin kırılmasının önemi ortaya koymuşlardır. Parti, kitlelerin karşıtıdır. Ve kitlelerin insiyatifi geliştikçe partiye duyulan gereksinme azalacaktır. ML parti bilinçli bir tarzda kendisine duyulan ihtiyacı azaltmak için mücadele eder. Ama partinin içinde her zaman yöneticilik konumunun getirdiği avantajları kaybetmek istemeyen bürokrat-burjuva unsurlar olacak ve bunlar kitlelerin devrimcileşmesine karşı koyacaklardır. AEP'nin ardına sığınmaya çalıştığı Stalin'in zamanında da Stehanovist hareketini bastırmaya çalışan parti görevlileri ve fabrika yöneticileri olmuştur. Ve ancak bunlar Stalin'in önderliğinde yönetici kademeler tarafından hizaya getirildikten sonraki Stehanovist hareketi başlayabilmişti. Çin'de ise, kapitalist yolcular parti aygıtının önemli iktidar organlarını ellerine geçirebilmişlerdi. Onlara karşı Mao Zedung yoldaşın kitleleri seferber etmesi, yalnız ve yalnız onun ne kadar kitlelere güvendiğini ve devrimci olduğunu kanıtlamaktadır. Buna karşılık AEP, sosyalist toplumun çelişmelerini sığ kavrayışı ve "parti her zaman haklıdır" sloganıyla, partinin içinde burjuvazinin örgütlenebileceğini, buna karşı kitlelere dayanan bir mücadele yürütülmeyeceğini ve buna benzer önesürerek ML'leri ve Arnavutluk emekçilerini silahsızlandırmakta, pasifize etmeye çalışmaktadır.

II AEP'nin yönetimi anti-bilimseldir.

AEP, Marksizm-Leninizm'e saldırısını Mao Zedung yoldaşın şahsında yoğunlaştırmakta ve bunu keskin "Stalinist" pozlara bürünerek gizlemeye çalışmaktadır. II. Enternasyonalin iflasından bu yana burjuva ideolojileri ML'e açıktan saldırıya cesaret edememektedirler. Onlar her zaman ML'in kisvesi altında ve büyük bir öğretmeni diğerine karşı çıkartmaya çalışarak ML'e saldırmaktadırlar. Kautsky ve Troçki Lenin'e saldırırken, Marks ve Engels'in ardına sığınmaya çalışıyorlardı; Kruşçev ve şurakası Stalin'e saldırırken Marks, Engels ve Lenin'in otoritesini kendilerine kalkan yapmaya çalışıyorlardı. Bugünde AEP ve borozancıları Mao Zedung'a saldırırken Marks, Engels, Lenin ve Stalin şampiyonu kesiliyorlar. Bu burjuva saldırı taktiği artık iflas etmiş bir taktiktir.

AEP, Mao Zedung, ÇKP ve Çin Devrimine saldırırken tahrifata ve doğruluğu şüphe götürür iddialara dayanmaktadır. Mesela yaptığı alıntılarının bir çoğu ya açıktan tahrif edilmiştir, yada alıntı keyfi bir şekilde budanarak istediğince yorumlanabilecek hale getirilmiştir. Birçok noktada Mao Zedung'un söylediklerinin tam tersi ona mal edilerek "eleştiri"lmıştır. Birçok iddia, kanıtlanmadan öne sürülmüştür. Bu metod, akli başında burjuvaların bile kullanmadığı gerici bir methodtur.

AEP, getirdiği yeni tezleri ve değerlendirmeleri kendi geçmiş görüşlerinin, değerlendirmelerinin ve tecrübesinin hiç bir özeleştirisini yapmadan öne sürmektedir. Aslında onun bu tavrı, "parti her zaman heklidir" revizyonist anlayışının doğrudan bir sonucudur. AEP, özeleştirii yapmamakla da kalmamakta; kendisine geçmiş AEP belgelerini veya mücadele tarihini hatırlatanlara "ajan-provokatörlük" damgasını yapıştır vermektedir. Bu tavır da kesinlikle anti-ML'dir. Bunlar göstermektedirki, AEP'nin yönetimi de anti-bilimsel, metafizik ve idealist bir yönetimdir ve şu an için aşırı inkârcılık biçiminde şekillenmektedir.

II Konferansımız, AEP'nin bugünkü modern revizyonist-troçkist çizgisinin tarihi kökleri üzerinde tartıştı. Bu konunun net bir şekilde ortaya konulup sonuçlandırılması için, yapılan çalışmanın yetersiz olduğu konusunda birleşti. Fakat AEP'nin tarihinde, parti içi iki çizgi mücadelesinde ideolojik mücadeleyi ikinci plana itme eğilimi; "iktisadi sömürgecilikten kurtuluş (dekonolizasyon)" tezi ve "İki süper güç halkların baş düşmanı" bu anlayışla "üç dünya teorisinden" etkilenme eğilimi; Yugoslav yayılmacılığı karşısında milliyetçilik eğilimi; KP'leri arasındaki ilişkilerde gizli kapıcılık eğilimi gibi yanlış anlayışların varolduğu da tespit edildi. Bu konunun önümüzdeki dönemde parti içinde daha etraflıca incelenmesine ve tartışılmasına karar verildi.

III Bugün AEP'nin çizgisi anti-ML çizgi olmakla birlikte, partinin tümü ile yozlaştığı ve kurtarılmasının inkânsızlığı tespit edilemez. En azından partinin elindeki belgeler bunu kanıtlamaya yetmemektedir. Bugün açık ve ispatlanabilir olan şey, çizginin anti-ML olduğu ve bu çizginin maddi üreti-

cisi olan yöneticilerin partinin başına çöreklenmiş dönek bir revizyonist klik olduğudur.

Bu nedenle partiyi modern revizyonist bir parti, ülkeyi de kapitalizmin restore edildiği bir ülke olarak nitелеmek yanlıştır. Bu yanlışa I.MK düşmüştür. Bunun temelinde, AEP'nin anti-ML çizgisi karşısında uzun bir süre açık bir tavır takınıp ML'i savunmamak (liberalizm) neticesinde düşülen sekterizm ve acelecilik yatmaktadır.

II Konferansımızın çoğunluğu yukarıda özetlediğimiz görüşlerde birleşti. Ama bu gündem konusunda da parti içi iki çizgi mücadelesi sürdü. YD çizgisini savunan yoldaşlar, AEP'nin çizgisinin ML olmadığını da birleşmekle birlikte bunun temellendirilmesinde köklü fikir ayrılıklarına sahiptirler.

II Konferansımızın bütün bu tartışmalardan sonra gündem maddesi hakkında şu kararı formüle etti:

KARAR NO:9

AEP'nin çizgisi modern revizyonist-troçkist kırması bir çizgidir.

AEP'nin modern revizyonist parti olarak nitelendirilmesi yanlıştır. Çünkü, bugün eldeki verilerle AEP'nin tümüyle yozlaştığını (ML'e geriye dönüşün mümkün olmadığı anlamında) ispatlamak mümkün değildir.

AEP ML bir parti olarak da değerdendirilmemelidir, çünkü, parti yozlaşma süreci içinde bulunmaktadır, ve tümüyle yozlaşma ihtimali büyüktür. Bu durumda dışa karşı AEP değerdendirmesi konusunda açık olmadığımız, çizgiyi revizyonist gördüğümüz, partinin niteliği konusunda ise araştırma yaptığımız bilidirmelidir. Arnavutluk SHC'nin toplum yapısı da bizim için araştırma konusudur.

—331—

— o —

Mao Zedung savunulmasının tartışılan konularda askıya alınması önerisi üzerinde de tartışıldı. Bu ilke olarak reddedildi. Ve aşağıdaki karar alındı.:

KARAR NO:5

MK'nin getirdiği Mao Zedung'la ilgili tartışılan çeşitli konularda Mao Zedung'un askıya alınması önerisi konferansımız tarafından reddedildi.

Red gerekçesi:

Mao Zedung yoldaşın bazı konularda askıya alınmasında redde gerekçe:

1) Uluslararası planda Mao Zedung yoldaşın savunulmasının esas görev haline geldiği bir dönemde Mao Zedung yoldaşa getirilen gerekçelerle askıya alınması istemi aslında Mao Zedung'un nezdinde ML'i askıya alınması anlamındadır.

2) Mao Zedung yoldaşa getirilen eleştirilere konu olan muhtevanın temeli parti çizgimizle direkt ilişkisi olan bir meseledir. Bu anlamda askı sorunu parti çizgimizin önemli bir bölümünü resmi olmaksızın çıkartılması anlamına gelir. Bu da parti çizgimize inançsızlıktır.

3) Bu sorun askıya alınmadan da (yani resmîlikten çıkartılmadan da) tartışılabilecek bir sorundur.

— o —

Parti I.Konferansımızda alınan Gerilla Savaşına Hazırlık Dönemi (GSHD) üzerine tartışıldı. GSHD diye bir dönem olduğu tespit edildi. II.Konferansımızda bu gündem maddesinde şu şekilde sonuçlandı ve karar haline geldi.

KARAR NO:13

I. Parti konferansında yer alan GSHD ile ilgili tespit çelişik olmasına rağmen ağırlıkta olan görüş çok kısa teknik hazırlıklardan sonra sürekliliği sağlanmış gerilla savaşı başlatılmalıdır, şeklindeki görüştür. I.Konferans bir yandan "bugün ülkemizin bir çok bölgesinde gerilla mücadelisinin başlatılmasının objektif şartları vardır. Yapılması gerekli olan partili yoldaşları belli bir kitle temeli olan, kendi kendine yeterli beslenme kaynaklarına sahip, coğrafi bakımdan askeri harekâta uygun olan kırlık bölgelere göndermektir. Bu bölgeler-

de bu yoldaşların önderliğinde gerilla birimleri oluşturmak, kadroları silahlandırmak ve gerilla savaşını başlatmaktır... Bugün elde gerilla mücadelesini başlatabilecek yeterince insan gücümüz, kadromuz vardır. Bazı bölgelerde gerilla mücadelesini başlatabilecek kitle tabanımızda vardır." diyerek hemen gerilla mücadelesini başlatmayı savunmaktadır.

Diğer yandan ise "bugün ülkemizde gerilla mücadelesinin objektif koşulları vardır" dedikten sonra şunları belirtmektedir; "Eksik olan subjektif şartlardır. Bu şartlar sağlam bir parti örgütlenmesi ve buna bağlı olarak asgari bir silahlı örgütlenme (gerilla birimleri) silahlanma ve teknik hazırlıklardır" şeklinde kısa bir hazırlığı ön görmektedir. Ama her halükârda parti I.Konferansımız çok kısa bir hazırlıktan sonra gerilla savaşını başlatabilir görüşünü savunmaktadır. Yukarıdaki alıntı da ise (ilk alıntı da) hemen başlatılması savunulmaktadır. Yine I.P.K'nda kitle temelinin objektif olduğu görüşünün tersi görüşler yer almaktaydı. "Kitleler içinde yürütülecek ajitasyon ve propaganda ile silahlı mücadele için bir kitle temeli yaratılması görevdir." Alıntıda görüldüğü gibi kitle temeli subjektif bir olarak görülmektedir. Görüşümüze göre I.P.K'nda yer alan bu görüşler subjektif "sol" anlayışları yansıtmaktadır. Bu o günkü somut durumun doğru tespit edilmediği, hazırlığın o günkü sınıf mücadelesinin hangi biçimiyle yapılacağını berrak ve doğru bir biçimde konmadığı bir tespittir. Oysa o dönemde doğru tespit "taktik olarak barışçıl mücadelenin ön planda olduğu" olmalıydı.

Konferansımız MK'nin I.K'daki bu tesbitini kendi anlayışları doğrultusunda parti iradesini çığneyerek değiştirmesini tepeden inmece ve sağ anlayışlarından kaynaklandığını belirtir. Bu sağ anlayışın GSHD boyunca iradi bir şekilde "barışçıl mücadele esastır" tespitinde ifadesini bulmaktadır. Mücadele biçimleri ve esas mücadele biçimi konusunda komünistlerin tutumu nedir? En başta marksistler mücadele biçimlerini yaratanın öncüler olmadığını kabul ederler, ve hiç bir mücadele biçimini ilke olarak reddetmezler yada mutlaklaştırmazlar. "En çeşitli mücadele biçimlerini kabul eder; fakat onları "icat etmez".

hareketin kendi içinden, kendiliğinden doğan devrimci sınıf mücadelesinin yöntemlerini genelleştirmekle, örgütlemekle, bilinçli kılmakla yetinir; ancak "ekonomik evrimin değişik anlarından politik durumdaki, ulusal kültürdeki, varoluş koşullarındaki vs. çeşitli koşullara bağlı olarak farklı mücadele birinci plana geçer, başlıca biçimler halini alır. Ayrıca ikinci derecedeki yardımcı yöntemler de değişir." (Lenin, Partizan Savaşı makalesi)

Partimiz saflarında halen varlığını sürdüren yanlış anlayışlardan biri "bizim gibi ülkelerde barışçıl (ya da kansız) mücadele biçimlerinin hiç bir zaman esas mücadele biçimi durumuna gelmeyeceği, her dönemde mücadelenin silahlı biçiminin esas ve diğer biçimlerinin tali olacağı" görüşüdür. Bu anlayış mücadelenin bir biçiminin gelişecek tarihi koşullarda sınıf mücadelesinde çok zengin değişikliklerin olması vb. gözardı eden mekanik bir bakış açısıdır. Diyalektik materyalizmi ve tarihsel materyalizmi metod olarak kavramamaktır. Tarihsel gelişmenin yarattığı ve öne çıkardığı yeni mücadele biçimlerinin olması gerçeğini hesaba katmadan somut şartları gözönünde bulundurmayan reçeteler olarak kalmaya mahkumdur bu görüşler. Doğru tespitler nasıl olmalıdır? Biz gerek mücadele biçimlerine ilişkin olsun ve gerekse devrimimizin izleyeceği yol konusunda olsun belirli tarihi dönemin şartlarına uygun düşen biçimini mutlaklaştırmamalı ve diğer çeşitli biçimlerini de reddetmemeliyiz. Ülkemizin bugün içinde bulunduğu ve toplumsal yapısını belirleyen ekonomik-sosyal, kültürel, siyasi vs. şartların değerlendirmesi sonucunda devrimci sınıf mücadelesine damgasını vuran esas mücadelenin silahlı mücadele biçimleri olacağını tespit etmeliyiz. Ancak bunu mutlaklaştırmamalı, gelişmenin bazı evrelerinde taktik olarak barışçıl veya başka mücadele biçimlerini mücadelenin esas yöntemleri haline gelebileceğini kabul etmeliyiz. Aynı şekilde devrimin yolu konusunda da bugünkü şartların devam etmesi halinde yada ülke emperyalistler tarafından fiili işgal edildiği dönemlerde de devrimin izleyeceği yolu kırlardan şehirlere doğru, uzun süreli halk savaşı ile olacağı tespit edilmelidir. Ve bugünkü şartlarda toplu ayaklanma ile iktidarın alınacağını reddetmek doğru-

dur. Fakat toplu ayaklanma ile iktidarın ele alınacağını söyler, bunu mutlaklaştırırsak hataya düşeriz. Bir takım izel şartların bir araya gelişiyse şehirlerde gelişecek toplu ayaklanmayla iktidar alınabilir. Söz gelimi Türkiye'nin haksız bir savaşa girmesi, ordunun ve devletin yıpranıp zayıf düşmesi, ordunun isyan ederek devrimin safına geçmesi halinde bu gündeme gelebilir. Ama bu istisnai bir durumdur. Komünistler ilerde bu tip özel durumların meydana gelebileceğini reddetmezler. Ancak strateji ve taktiklerini de bu özel durumlara göre değil somut şartlara göre tesbit eder ve ayarlarlar. Mevcut tarihi şartların gelişmesi ve değişmesini dikkatli bir biçimde izler ve bu şartlarda meydana gelen değişiklikleri stratejiyi ve taktiğine aksettirirler. Meseleyi somut şartlardan kopuk ele almak ve bir dönemin tarihi şartlarına uygunluk gösteren tesbitlerin bir kere yapıldıktan sonra hep aynı kalacağını iddia etmek Lenin'in gelişiyse "Marksizmin sahasından çıkmıştır".

Partimizin saflarındaki diğer bir yanlış anlayışta mücadele biçimlerini iradeci bir şekilde tesbit eden yukarıdaki anlayışın farklı bir yansımasıdır. Bu arkadaşlar barışçıl mücadele biçimlerini taktik olarak esas mücadele biçimleri durumuna gelebileceğini kabul etmemelerine rağmen, meseleyi bütünüyle kavramamakta, ve doğru bir şekilde ele almamaktadırlar. Başta Merkez Komitesinde hakim olan bu anlayış Komünist-2'de şu şekilde ifade edilmiştir: "Bugün vurgulanarak belirtilmesi gereken şey silahlı mücadelenin ilk aşaması olan gerilla savaşı döneminin taktik bir devresi olan 'gerilla savaşına hazırlık' aşamasında bulunduğumuzdur. Belirtildiği gibi bu dönemde barışçıl mücadele biçimlerinin kitle mücadelelerinin gerilla savaşları için sessiz bir şekilde hazırlık yürütülmesinin esas olduğu bir dönemdir. (Komünist-2 Sf.5)

Bu alıntıdan anlaşıldığı gibi barışçıl mücadelelerin esas mücadele biçimi olarak tesbiti devrimci sınıf mücadelesinin yarattığı zorunlu biçiminin tesbiti olarak değil, sınıf mücadelesinin gelişme düzeyine göre tesbit edilmiştir. Bu tesbit Partinin ve örgütlerinin hazır olup olmamasına göre yapılmıştır.

"GSH" gerilla savaşına hazırlık aşamasına has mücadele yöntemi tesbit etmiştir. Bundan dolayıdır ki, bu anlayışta birinci anlayışta olduğu gibi mücadele biçimlerine önderlerin iradesine bağlı, onların hazırlıklı olup olmadığına bağlı bir şeymiş gibi iradi bir şey olarak ele almaktadır. Hazırlık olmadığı ve kitleleri de hazırlamak örgütsel hazırlığı vs. içerdiği gerçeği bugün kabul edilmektedir. Bu "hazırlık aşamasının uzun bir dönemi kapsıyabileceğini içinde taşır ama bu hazırlık döneminde kitlelerin kendiliğinden gelen mücadelesi mücadelenin silahlı biçimlerini öne çıkartabilir. Ama böyle dönemlerde parti hazır değil diye esas mücadele biçimini silahlı mücadele olarak tesbit edemezmiyiz? Tam tersine böyle dönemlerde esas biçim olarak silahlı yöntemler tesbit edilir ve partinin hazırlığı bu mücadele biçimleriyle sağlanır. Aksi taktirde kitlelerden kopulur ve o "hazırlık dönemi" denilen aşama hiçbir zaman tamamlanamaz. O halde biz gerilla savaşına hazırlık döneminde sınıf mücadelesinin ne biçimler alacağı henüz mevcut değilken hangi mücadele biçimlerinin hangi dönemler esas yöntemler haline geleceği önceden bilinmezken ileriki zamanlara ait dönemler için bu tip "esas mücadele yöntemlerini tesbit etmemeliyiz. Mücadele biçimlerinin tesbiti irademizden bağımsız bir olguyu belirleme ve bunu geliştirme ve örgütlemekle bilinçli kılmak sorunlarını kapsamalıdır.

Konferansımız birinci konferansda alınan çelişik kararlardan biri olan ülkemizde baş çelişme "feodal sistemle halk yığınları arasındaki çelişmedir" baş çelimesi yerine feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme baş çelişmedir tesbitini yaptı. Bu konuda karar alındı: (Bakınız EK-1)

Konferansımızda tartışmanın sınırı üzerinde de tartışıldı. Bir bölüm kamu oyu önünde tartışmanın ilke olduğunu savundu. Çoğunluk bunun ilke olmadığı üzerinde birleşti. Bugün tartışmanın açık kamu oyu önünde tartışılmasının şartlarının olmadığı gerekçesi ile açık kamu oyu önünde tartışılması önerisi reddedildi. Tartışmanın sınırı konusundaki yetki yeni Merkez Komitesine verildi. Ancak bu konuda sınırının aday üyeler ve örgütlü sempatizanlarla sınırlandırılması tavsiye kararı olarak alındı.

İçinde bulunduğumuz durum değerlendirmesi üzerine:

Özellikle devrimci durum üzerine iki farklı görüş ortaya çıktı. Birinci görüş şu idi: Bugün Türkiye'de devrimci durum Lenin'in öğretileri kıstas alınırca devrimci durum yoktur. Bu konuda İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş Lenin'le Lin Biao arasındaki çelişmeyi kavramadığını savundular. İkinci ve çoğunluğun görüşü: Bugün ülkemizde devrimci durum duraksamasına rağmen kalkmış değildir. Hakim sınıflar arasında çelişme vardır. Geniş yığınlar 12 Eylül faşist darbesi ile beraber şaşkına kapılmıştır. Her an patlamaya hazır durumdadır. Hoşnutsuzluk giderek artıyor. Yakında patlaklar kaçınılmazdır. Ve bugün taktik olarak da mücadelenin silahlı biçimleri ön plândadır. Yani esastır. Ama bu gerilla savaşını hemen başlatmak anlamına gelmez. Lin Biao ayrı bir devrimci durum kıstasları getirmiyor. Sadece Lin Biao Lenin'in koyduğu bu kıstasları abartarak genel olarak tüm dünyada, özel olarak da sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde var olduğunu ve mükemmel olduğunu söylemesidir. Bugünkü durum ile ilgili şu karar alınmıştır:

Ülkemizin bugün içinde bulunduğu ve toplumsal yapısının belirleyen ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi vs. şartların değerlendirilmesi sonucunda devrimci sınıf mücadelesine damgasını vuran esas mücadelenin silahlı mücadele biçimlerinin olacağını tasvip etmeliyiz. Ancak bunu mutlaklaştırmamak, gelişmenin bazı evrelerinde taktik olarak barışçıl veya başka mücadele biçimlerinin esas yöntemleri haline gelebileceğini tesbit etmeliyiz.

Ayrıca bu gündem maddesinde revizyonist çizgi temsilcileri, İbrahim KAYPAKKAYA'nın 11 ilkede sapla samanı birbirine karıştırdığını, ilke olarak savunulan bazı görüşlerin gerçekten ilke olduğu (meselâ parti esas diğer örgütlenmeler talidir) bazıları da taktik sorunlar (köylük bölgeler esas, şehirler talidir) olduğu görüşünü savundular.

Diğer yoldaşlar bu görüşlere karşı çıktılar. Ve kırların esas şehirlerin tali olmasının stratejik bir mesele olduğunu, partinin bu konudaki görüşlerinin de doğru olduğunu savundular. Tartışmanın bu bölümünde bazı yoldaşlar I. Konferansta yapılan öz e-

leştirinin baş düşman, baş çelişme konusunda yanlış olduğunu, baş düşman ve baş çelişmenin tesbit edilmemesinin troçkizm olduğunu savundular. Yoldaşların büyük çoğunluğu bu görüşte olmasına rağmen bu Konferansın gündemine daha önce alınıp tartışılmadığı için karar alınması doğru bulunmadı.

Merkez Komitesininin Değerlendirilmesi:

II. Parti Konferansımız Merkez Komitesinin I. Konferansımızdan bu yana olan faaliyetlerini değerlendirdi. Bu faaliyetleri değerlendirirken özellikle üç şey üzerinde durdu.

Birincisi: Merkez Komitesinin Parti çizgimize uygun bir örgütlenme yaptı mı?

İkincisi: Sınıf mücadelesi karşısındaki, özellikle de AEP'nin Mao Zedung'a yönelen saldırılar karşısındaki tavrı:

Üçüncüsü: Gerilla Savaşına Hazırlık Döneminin görevleri:

Birincisi: Merkez Komitesi göreve başlayınca örgütlenmeyi doğru bir perspektifle ele almadı: Örgütlenmeyi her bölgenin kendi inisiyatifine bıraktı. Stratejimize uygun bölge ayrımı da yapmadan eski var olan durum korundu. En seçkin kadroların önemli bir bölümü kırlara kaydırılmadı. Stratejimize göre birinci derecede olan yerlerde bile ağırlık şehirlerin içindeydi. Örgütlenmede kırlarda gücümüzü oluşturan yoksul köylülük değildi. Şehirlerde de işçi sınıfı esas dememize rağmen gücümüzün esasını işçi sınıfı oluşturmuyordu. Parti örgütlenmemizin dışındaki temel örgütlenmenin ordu örgütlenmesi gerekirken ordu örgütlenmesi yoktu. Örgütlenmede hakim olan şey kendiliğindencilikti. Yani örgütlülük adına örgütsüzlük ve dağınıklığı. Perspektifsiz stratejiye uygun olmayan belirsiz bir örgütlenmeydi.

Örgütlenmenin bu keşmekeşliği sürerken I. Konferansta alınan kararlardaki çelişmelerin çözümünde de ciddi hatalar işlendi. Bazı kararlarda çözüm adına çözümsüzlük getiriyor ve parti içinde ve tabanda karışıklığa yol açıyordu. Meselâ I. Konferansda bu Konferansın partimizin baş çelişme tesbiti değiştirilemez kararı vardı. Ama diğer yandan baş çelişmenin

"yarı-feodal sistemle halk yığınları arasındaki" çelişme olduğu söyleniliyor. Merkez Komitesi "partimizin baş çelişme tesbiti değişmemiştir, yarı-feodal sistem kavram olarak kullanılmalı içeriğini eskiden olduğu gibi savunmalıyız" diyordu. Bu kavramla içeriğinde çelişik olduğunu görmüyordu. Bu önemli ölçülerde karışıklığa yol açtı.

Diğer bir kısım çelişkileri de oylarla yeterince tartışmadan bazen de kendisi kendi başına değiştirdi.

İkincisi: Merkez Komitesi sınıf mücadelesinin bize yüklediği çetin görevler karşısında yolunu çizebilen, kavgacı bir yapıya sahip, değişen şartlara göre taktikler belirleyip, yığınları o taktiklerle seferber edebilen bir yapıya sahip değildi. Genellikle sınıf mücadelesinin karşısında suskundu ya da olaylar bittikten sonra tavır takınıyor veyahutta hiç tavır takınmıyordu. Bazen de oldukça keskin pozlardaydı. Örneğin, İran, Afganistan karşısındaki tavrı.

Merkez Komitesinin uluslararası komünist hareket içindeki yeni bir saflaşmaya yol açan AEP'nin Mao Zedung'a hayasızca saldırıları karşısındaki tutumu da partimize yakışmayan, eski kavgacı gelenegimize uymayan uysal bir tutumdur. Ülkemizdeki AEP kuyrukçusu siyasetlerin saldırıları karşısında parti çizgimizi dahi savunmuyordu.

Üçüncüsü: Gerilla Savaşına Hazırlık Dönemi. MK GSHD'nin taktik olarak barışçıl mücadelenin olduğu dönem olarak tesbit etmişti. O tesbit edildiği dönemde doğru olan bir taktikti. Ama ne yazık ki bu taktiğin stratejiye nasıl hizmet etmesi gerektiği kavranmamıştı. Bu dönemde bile temel örgütlenme ordu örgütlenmesidir. Bu tesbit edilen taktik aracı ile geniş yığınlarla kurulan bağlar eğer gerilla birimleri ve milis kuvvetleri içinde örgütlenilmezse stratejiye hizmet etmez, pasifizme hizmet eder. Nitekim bu konuda Merkez Komite stratejiye ters sağ bir çizgi izledi. Bir yandan keskin Halk Savaşı çıgırtkanlığı yapılıyor, diğer yandan savaşacak bir yapının gerekliliği yerine getirilmiyordu. Bu ordu örgütlenmesinin yapılmaması partiye indirilen en önemli darbeydi. Nitekim objektif şartların değişmesiyle beraber mücadelenin silahlı biçimleri ön plâna, esas hale gelmesi ile beraber halâ parti hazır olmadığı için

"barışçıl mücadele esastır" tesbiti yapılıyordu. Bu taktiğin halâ devamı kitlelerin gerisinde kalan sağ bir tesbitti. Bu tesbitle sağcılığını iyice sistemleştiriyordu. Bu tesbitle ve savaşıacak gerilla birimleri olmadığı için sınıf mücadelesinin iyice gerisinde kalan partinin kitleler üzerindeki militan itibarını yaktı. Yılginlığın, teslimiyetin şartlarını yarattı. Bu yılginlığın, teslimiyetin zaten objektif şartları vardı.

Merkez Komitesinin yukarıda kısaca anlatmaya çalıştığımız hataları tecrübesizliğinden, siyasi geriliğinden mi kaynaklanıyordu? Şüphesiz bunların payı vardır ama esas neden parti içindeki revizyonist-troçkist çizginin Merkez Komitesi üzerindeki etkisiyle partinin ideolojik, siyasi ve örgütsel hattına gidecek olan inancını yitirmesidir.

AEP, Mao Zedung'a azgınca saldırınca Merkez Komitesi ideolojik sağlamlığını koruyamadı. Neden? Çünkü, kendisi de içindeki revizyonist-troçkist çizginin etkisiyle Mao'nun öğretilerine kuşku duymaya başladı. Marksizmin savunulmasının en tayin edici olduğu bir durumda parti içinde parti çizgisine, Mao'ya inançsızlık yaymak, dışa karşı suskun durmak tecrübesizliğe bağlanamaz.

Daha önümüzde uzun ve çetin mücadele yolları var. Bunlardan çıkartacağımız en önemli ders, Marksizm-Leninizme yönelen her saldırıya geri de olsak, tecrübesizde olsak kararlı bir şekilde karşı çıkmak, sapmalara karşı dîmdik ayakta kalabilmektir.

Konferansımızda görüldüğü gibi başından sonuna kadar iki çizgi mücadelesi sürdü. Hemen her konuda Marksist-Leninistler çoğunlukta idi. Konferansımız çıkardığı en önemli ders bir önderliğin parti çizgisine olan inancını yitirince o partinin çizgisinin nasıl adım adım değiştirmeye çalıştığı ve parti içinde nasıl inançsızlık yaydığı ve bunun devrime nasıl zarar verdiğidir.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !

YAŞASIN II. KONFERANSIMIZ !

ÖZELEŞTİRİ

Partimiz hatalarını aşmada öz eleştirinin önemini her zaman vurgulamıştır. Öz eleştiri halka karşı duyulan en önemli sorumluluktur.

Stalin şunu söylüyor: "Proleter partilerinin öz eleştirisi kendi yanlışlarından aldıkları derslere dayanarak eğitimi zorunlu idi; çünkü gerçek kadrolar, gerçek parti önderleri ancak bu yoldan yetiştirilebilir." (Len. Sorunları Sf. 19)

Biz bu öz eleştirimizde kısa ve öz olarak işlenen hataları kaynakları ile koymaya çalıştık. Yapılan öz eleştiri hakkında eleştiri ve önerilerin gelmesi bizi sevindirir. Bu varsa görmediğimiz hatalarımızı bize göstermek açısından son derece yararlı olacaktır. Bu öz eleştiri II. Konferansımızın kararlarının açıklanmasıyla beraber ele alınmalıdır.

DÜNYADA GELİŞEN SINIF MÜCADELESİ VE SINIF MÜCADELESİNDE MERKEZ KOMİTESİ ÇİN HALK CUMHURİYETİNDE geriye dönüşle beraber AEP ile ilişkilerini kesti. Bunun üzerine AEP, AEP Merkez Komitesi ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti Hükümeti adına ÇKP.MK. ve Çin Halk Cumhuriyeti Hükümeti'ne bir açık mektup yayınladı. Bu mektupta ÇKP ideolojik ayrılıkları devletler arası ilişkilere kaydıracağı noktasında eleştiriyordu.

Mektupta en önemli mesele Mao Zedung ve Çin devrimi konusunda takınılan tavidir. Bu mektupta Mao Zedung'un adı verilerek doğrudan hedef alınıyor, Büyük Proleter Kültür Devriminin devrim olmadığını, bunları bu güne kadar açıklamamasını da 1957-60'da herkes tarafından kabul edilen gizli ilişkiye bağlıyordu. Daha sonra Ekim 1980'de Tiran'da "Bilimsel Konferans" toplantısı yapıldı. Bu toplantıda söz alanlar Enver Hoca'nın "Emperyalizm ve Devrim" kitabının propagandasını yapıyorlardı. Bu Konferans öz olarak şunları getiriyordu.

- . Mao hiçbir zaman Marksist-Leninist olmamıştı.
- . Büyük Proleter Kültür Devrimi devrim değildir.
- . Çin Halk Cumhuriyeti hiç bir zaman sosyalist bir ülke olmamıştır.

. ÇKP hiç bir zaman Marksist-Leninist bir parti olmamıştır.

. Halk Savaşı işçi sınıfının öncü rolünü inkâr eden anti-Leninist bir safsatadır.

. Bunlardan başka Çin Halk Cumhuriyetinin emperyalist bir ülke olduğu ve Batı Avrupa'daki bir dizi küçük-burjuva örgütlerin faşist olduğu gibi tezler savunuyordu.

Bu görüşler sonradan açık bir şekilde yayıldı. AEP'nin bu hayasızca saldırıları karşısında parti önderliği "Mao Zedung savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulmaz" sloganını atmasına rağmen bu slogan düzeyinde kaldı. Bu saldırılar karşısında Merkez Komitesi ideolojik sağlamlığını koruyamadı, yalpaladı. Bu yalpalaması özellikle ülke içindeki AEP kuyrukcu-su siyasetlerin meydanlarda revizyonist-troçkist tür-küleri haykırarak gelişmelerine hizmet etti. Oportünistler meydana boş buldukca da seslerini yükseltiyorlardı. Önderliğin AEP ve ülkemizdeki siyasetlere karşı suskunluğunun esas nedeni içindeki revizyonist troçkist çizginin de etkisiyle Mao'nun öğretilerine karşı duyulan kuşku idi. Bunun doğal sonucu olarak proletaryanın büyük önderi Mao Zedung savunulamazdı. Ve saldırılara göğüs geremezdi.

Revizyonist-troçkist çizgi öyle etkilenmişti ki ideolojik sağlamlığını koruyacak durumda da değildi. Ayrıca tecrit olma korkusu ile açık eleştiri yürüt-meme ve "yeterli bir araştırma-inceleme olmadan tavır takınmama" şeklindeki yanlış düşüncenin de etkisi oldu.

Önderliğin proletaryanın büyük önderi Mao'nun öğ-retilerine karşı duyduğu kuşku ve AEP saldırıları karşısındaki suskunluğu oportünizmin güçlenmesine hizmet etti. Partililer parti tabanının önderliğe olan güveni önemli ölçüde sarsıldı. Bu güvensizlik giderek partiye güvensizlik haline dönüşmeye başlı-yordu.

Önderliğin Mao'yu reddedecekleri şeklinde önder-liğe güvensizliğin önceden de temeli vardı. AMLP ile yapılan Ortak Açıklama'da I. Konferans kararımıza rağmen Mao Zedung beş büyük öğretmenden biri olmak-tan çıkarılmıştı. Yurt dışında gençlik festivalinde,

yine Mao Zedung savunulmamış ve burada savunulan görüşler Merkez Komitenin denetiminde büroşür olarak çıkarılmıştı. Merkez Komitesinin bu uygulamalarından cesaret alan bazı arkadaşlar "Ortak Açıklama resmi belgemizdir, burada Mao beş büyük öğretmen olarak görülmüyor, bizim açık toplantılarda da Mao'yu beş büyük öğretmenden biri olarak savunmamamız disiplin-sizlik değildir." deyip I. Konferans kararlarını çiğneyecek kadar ileri gitmişlerdi.

Önderlik parti içinde eleştirilerin gelmesiyle beraber AEP'nin çizgisinin modern-revizyonist-troçkist olduğu tesbitini yaptı. Ve aynı zamanda bir konferans yapmayı da kararlaştırdı. Fakat dışa karşı halâ AEP'nin ve sosyalizmin bir kalesi olduğunu savunuyordu. Çünkü I. Konferansda AEP'nin Marksist-Leninist bir parti, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetinin sosyalist bir ülke olduğu kararı alınmıştı. AEP'nin 180 derecelik bir değişikliğe uğradığı ve Konferansda Marksist-Leninist olarak karar alınan AEP'den farklı olduğu kavranmıyordu. Bu konuda parti içinde AEP'ne karşı hiç olmazsa parti çizgimiz savunulmalıdır, eleştirisi karşısında Merkez Komitesi AEP'nin çizgisinin revizyonist olduğunu ilan etmekle kalmadı. O güne kadar parti çizgisinin savunulmamasının da verdiği bir acelelikle AEP'nin parti olarak tümüyle yozlaştığı ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetinin artık sosyalist bir ülke olmadığı, dünya gericiliğinin bir parçası haline geldiğini tesbit etti. Ve önümüzdeki Konferansın da AEP'nin revizyonist-troçkist çizgisinin temellendirilmesi olarak ele alınması gerektiğini kararlaştırdı.

II. Konferans AEP'nin çizgisinin modern-revizyonist-troçkist bir çizgi olduğu, ancak AEP'nin ise yozlaşma sürecinin tamamlanıp, tamamlanmadığı meselesinin araştırılması kararını aldı. II. Konferansımızdan önce AEP çizgisinin modern-revizyonist-troçkist olduğu konusunda yeterli belge varken, AEP'nin parti olarak da modern-revizyonist-troçkist olup olmadığı konusunda ise yeterli belge yoktu. Önderlik bu konuda kararı parti çizgimizin o güne kadar savunulmamasının verdiği bir aceleciliğin ve eleştiriler karşısında düştüğü panik sonucuydu.

Genel olarak bir komünist partisinin almış olduğu

kararlar yeterli belgelere dayanmalıdır. İnandırıcı olmalı sık sık karar değıştirmemelidir. Ama bu gelişen sınıf mücadelesi karşısında yeterli bir araştırma incelememiz yok diye tavır takınmamak anlamına gelmez. Aksi taktirde sınıf mücadelesinin gerisinde kalır, kuyrukculuğa düşerek oportünizme hizmet etmiş oluruz.

Meselâ uluslararası plânda Mao'nun şahsında Marksizme-Leninizme azgınca saldırılar vardı. Burada, Marksizm-Leninizmden sapmayanlar, gerçekten bağlı olanların yapması gereken şey kararlı bir şekilde Marksizm-Leninizme yönelen saldırılara göğüs germe olmalıdır. Araştırma, incelememiz yok diye Marksizme yönelen saldırılara göğüs germemek, ona kararlı bir şekilde karşı çıkmamak kime hizmet eder? Şüphesiz oportünizme hizmet eder. Ve araştırma inceleme adına yürütülen tavır bizi odamıza çekilmiş sınıf mücadelesinden kopuk bürokratlar haline getirir. Nitekim bizim kardeş partilerimiz araştırma, inceleme yapma adına Marksizme saldırılara göğüs germeleri oportünizme hizmet etti. Kardeş partilerimizin bu tutumu, bizim partimizi de etkiledi. Denebilirki araştırma inceleme yapmadan nasıl böyle konuşulabilir. Marksizm-Leninizmi kendisine rehber edinmiş ve çizgisinin Marksist-Leninist olduğunu söyleyen partiler Marksizme-Leninizme yönelen her saldırıya göğüs gerebilmelidir. Tito revizyonizmini savunduğu zaman Stalin'in tavrı araştırma, inceleme yapmalı sonra tavır takınılmalı mı dedi? Hayır, Stalin derhal bunun Marksizm-Leninizmden sapma olduğunu söyleyerek mahkûm etti. Biz bunu söylerken herhangi bir karar alınmadan önce araştırma yapılmasın, araştırma inceleme yapılmasın demiyoruz. Tersine bir karar alınmadan önce en geniş şekilde tartışılmalı ve mümkün olduğu kadar araştırmaya dayanmalıdır. Bundandır ki II. Konferansımız AEP'nin parti olarak da modern revizyonist-troçkist bir parti olup olmadığının araştırılması kararını aldı. Ancak bu davranış bizim parti çizgimizin de önemli ölçülerde üzerinde şekillendiği Mao'nun öğretilerine yönelen saldırılara göğüs germemek anlamına gelmez. Biz parti çizgimizin doğruluğuna ve Marksizm-Leninizme inanıyoruz. Bu yüzden yönelen her saldırıya göğüs germek görevimizdir. Araştırma, incelemeyi bu saldırıları mahkûm etmek ve

Marksizm-Leninizmi daha derinlemesine kavramak, parti çizgimizi geliştirmek için yapmalıyız.

Gerilla Savaşına Hazırlık Dönemi İle ilgili karar; Ülkemizde erişilen sınıf mücadelesi ve Merkez Komitesinin barışçıl mücadele teorisinin ardındaki gerçek:

Partimiz I.Konferansda gerilla savaşına hazırlık dönemiyle ilgili birbiriyle çelişen iki karar almıştı (bakınız Komünist-1) Merkez Komitesi bu kararlardan birini subjektif buldu; bazı teknik hazırlıklar ile gerilla savaşının başlatılamıyacağını, partinin buna hazır olmadığını tesbit etti ve gerilla savaşına hazırlık dönemini taktik olarak "barışçıl mücadelenin esas olduğu bir dönemdir" tesbitini yaptı. Bu tesbit yanlış bir anlayışla tesbit edilmesine rağmen o tesbit edildiği dönemdeki objektif şartlara uygundu ve o dönemde geniş yığınlarla bağ kurmanın mücadelesi biçiminin taktik olarak barışçıl mücadele olmasını gerektiriyordu. Ancak parti II. Konferansımız, parti gerilla savaşını başlatmaya hazır olmadığı için "barışçıl mücadele esastır" tesbitini yapıyordu Sınıf mücadelesinin giderek yükseldiği çatışmaların, direnişlerin, grevlerin yükseldiği bir dönemde bile bir yandan objektif koşullar anlatılıyor, bir yandan da halâ partimiz silahlı mücadeleye hazır değıl diye 'taktik' olarak "barışçıl mücadelenin esas" olduğu savunuluyordu. Gerilla Savaşına Hazırlık Döneminin ülkemizde gelişen objektif koşullara göre mücadelenin barışçıl biçimlerini esas olarak hazırlanılabileceğı gibi mücadelenin silahlı biçimlerinin de esas alınarak hazırlanılabileceğı gerçeğı görülmüyordu. Nitekim bu anlayış bizi sınıf mücadelesinden kopardı Yapılan tesbit kitle mücadelelerinin gerisinde kalan sağ bir tesbitti. Yapılan bu hata bizi kitlelerden kopardı. Pasifizme, yılgınlığa, karamsarlığa yol açtı. Bu sağcı tesbit partide "sol" anlayışların yayılmasına ve giderek fokocu bir çizgi savunan hizibin doğmasına yol açtı. Şüphesiz sadece bu tesbit değıldi. Hizibin doğmasına yol açan partideki daha başka olumsuzluğun da etkisi olmuştur. Gerilla Savaşına Hazırlık Döneminde kurulan ilişkiler gerilla birimleri içinde örgütlendirilmedi. Savaşı yürüten birimlerin kurulup yetiştirilmesi olmadan, savaşın veya silahlı mücadelenin hazırlığından söz etmek çığırtkanlıktır. Nitekim biz de bolca çığırtkanlık yaptık.

Silahlı mücadeleye hazırlık adı altında pasifizmi, yaydık. Bu anlayışlar parti içindeki bunalımın hat safhaya varmasına neden oldu.

SIYASETE DUYULAN GÜVENSİZLİK PARTİYİ NASIL BUNALIMA SÜRÜKLEDİ:

Bir komünist partisinin taraftarları ve yığınlar üzerinde güven sağlayabilmesi için sadece doğru bir çizgiye sahip olması yetmez. O siyasi çizgiyi hayata geçirmesi gerekir. Aynı zamanda değişen şartlara göre doğru taktikler belirlemesi ve bu taktiklerle yığınlara önderlik etmesi gerekir. Bunu yapmayan, muğlak kararlar alan, durmadan karar değiştiren, gelişen sınıf mücadelesi karşısında seyirci kalan, sınıf mücadelesinin kuyruğuna takılan bir komünist partisine güven olmaz. Çünkü o artık önder değil artçıdır. Yol gösterici değil yol gösterilmeye muhtaçtır. Böyle bir komünist partisi aldığı doğru kararları dahi hayata uygulatamaz.

İşte Partimiz önderliği gerek I. Konferansda alınan çelişkili kararların çözümünde işlediği hatalar gerek siyasetimize yönelen saldırılar karşısındaki vurdum duymaz tutumu, gerek örgütsel alandaki kendiliğindencilik, örgütsel laçkalık giderek güvensizliğe yol açtı. Önderlik içindeki revizyonist-troçkist kanat, partinin siyasi-ideolojik ve örgütsel hattına olan inancını yitirmişti. Ve parti içinde siyasete güvensizlik yayıyordu. Ve artık önderliğin siyasetin gereklerini yerine getirmesi de beklenemezdi. Bu parti çizgisine güvensizlik, parti içinde bunalımın en önemli nedeni idi. Parti siyasetine inançsızlığın yaygınlaştırılması, yılgınlığın da ortamını yaratıyordu. Parti taraftarları Marksizm-Leninizme azgınca saldırılara Merkez Komitesinin göğüs gereceğini beklerken o, dışa karşı suskunluğu ile parti içinde ve yakın çevrede inançsızlık yaydı. Önderliği ülkemizdeki sınıf mücadelesi karşısındaki tavrı, değişen şartlara yeni yeni taktikler belirlememesi güvensizliği hat safhaya vardırdı. AEP'nin Mao'ya saldırıları karşısında siyasetimizin dahi kararlı bir şekilde savunulmaması ve gerilla savaşına hazırlık dönemiyle ilgili görevlerin yerine getirilmemesi önderliğe olan güvensizliği partiye güvensizliğe kadar vardırdı. Artık merkezi kararlar uygulanmıyor ve a-

linan kararlar ciddiye dahi alınmıyordu. Merkezi disiplinin zayıflaması komünist partisi için en önemli tehlikedir. Bu arada parti içindeki yanlış anlayışlar olan bürokratizm, subjektivizm gibi burjuva hastalıkları da daha da yaygınlaştı. Bazı mücadele kaçkınları partinin bu zor durumundan yararlanarak çözüm ona keskin "halk savaşçıları" bayrağını açtı. Önderliğin odalarına kapanan "bürokratlar" kendilerinin de "Marksist-Leninist" olduğunu ilan ederek savaşı başlatacaklarını söylediler. Bu zorlu günlerde böyle kavga kaçkınlalarının çıkması doğaldı. Bu dönemler takımı partimize ağır zararlar verdi.

Sonuç olarak Merkez Komitesi bugüne kadar izlediği yanlış politika ve hatalı görüşleri giderek sistemli hale geldi. Giderek sağ oportünist bir çizgi izleyen önderliğin çizgisi, II. Konferansda mahkûm edildi. İzlediği politika ise parti çizgisine güvensizlik, sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getirmeme, artıcılık ve özellikle de Gerilla Savaşına Hazırlık Dönemi ile ilgili görevleri yerine getirmemedir. Önderlik içinde AEP'nin eleştirilerinin önemli bölümünün haklı olduğunu savunan ve "bugün esas görev Mao'yu savunmak değil, Marksizm-Leninizmi savunmak ve araştırma inceleme yapmaktır." diyen anlayış önemli ölçülerde kafa karıştırdı.

II. Konferansımız bu tür düşünceleri mahkûm etti. Büyük öğretmen ve proletaryanın önderi Mao Zedung yoldaşın öğretilerine sadık kaldı, ve bunları kararlılıkla savunmanın görev olduğunu tesbit etti.

- YAŞASIN MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN ve MAO ZEDUNG'UN IŞIKLI YOLU !
- YAŞASIN II. KONFERANSIMIZ !
- KAHROLSUN MODERN-REVİZYONİST-TROÇKİST ÇİZGİ !

